

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis

Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas IX

Gegužės-May 30 d., 1927

442

Nr. 9 (223)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill., Under Act of March 3, 1879, Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on April 12, 1921.

"VYTIS" (The Knight)

Published Semi-Monthly by Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania)

SUBSCRIPTION RATE:	
Yearly	\$3.50
6 Months	2.00
In foreign countries and Chicago yearly	4.00

Advertising rates on application.

All communications must be addressed:

"VYTIS"

4736 S. WOOD STREET CHICAGO, ILLINOIS
Telephone Lafayette 6298

"VYTIS"

Jaunimo dvi-savaitinis laikraštis. Leidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$3.50
Pusmečiui	2.00
I Užsienį ir Chicagoj Metams	4.00
Pavieniais numeriais	.20

"VYTIS"

4736 S. WOOD STREET CHICAGO, ILLINOIS
Telephone Lafayette 6298

Sveikiname Lietuvos Vyčių XV Jubilėjinį Seimą įvykstantį Birželio 7, 8 ir 9 dd. Elizabeth, N. J. Linkime jam kuogeriausių pasekmių gyvai ir tvarkingai rišti tą taip svarbų mūsų išėivijos šių dienų ir ateities jaunimo klausimą.

*Redakcija, Administracija
ir L. Vyčių C. Valdyba*

Vas., Bern, P. Lagis.

Gera Pradžia-Akstinas Išsilavinimo

Nekartą atsitinka patirti, kaip nekalti, linksnūs ir prakilnūs vaikystės dienu įsivaizdinimai pasikartoja ir kituose gyvenimo perioduose. Įvairūs įtakingi vaizdai nekartą esti taip stiprūs, kad užsilieka asmenyje "dans l'ame enfantine" (Bain) neišdildomai. Jų stiprus ir veiklus atsinaujinimas paeina nuo jų išgalėjimo ir nuo gilių jausmingų įspūdžių, kuriuos auklėtinis įgauna pirmose savo išsivystymo dienose (Plutarch). Vaizdai ir įspūdžiai esti dideliame sąryšyje su prigimtų ypatybių išsivystymu. Prigimtos-gi ypatybės vystos netik metais ir dienomis, bet greičiausiai — valandomis ir minutėmis. Jų veiklumas, įspūdžių priėmimas ir jų savyje užlaikymas priklauso nuo naturalaus išlavavimo ir sutvarkymo. Kas jaunose dienose tikrus pradus įgija, tas turi juos prisiminti gyvavime, privalo jų prisilaikyti vei-

kime ir gali išugdyti savyje gerus privalumus, labai naudingus sau ir kitiems.

Prie to einama amžių bandomais, dalinai jau pritirtais ir vis naujai formuluojamais dėsniais. Neveltui galingieji galvočiai sakydavo: "Tu juvenis, fortitudo gentis... ne perderis." (Seneca). Ir dabar išminčiai sako: "Užlaikyk Aukščiausiojo Įsakymą, mylėk kiekvieną, būk tvirtas ir mokėk save pergalėti..." (Foerster, sulyg Petkauskaitės).

Kad gerai pasirošti ateities gyvenimui: tapti fiziškai tvirtu ir dvasiniai galingu, reikia jau jaunose dienose rūpestingai, sąžiningai ir tinkamai prasilavinti. Be tinkamo išsilavinimo ir prisirengimo vargiai ir labai retai pasiekama pagėdaujamų pasekmių.

Kaipo priemonė kiekviename gerame užmanye ir siekyje turi būti užlaikoma tvirta dorovė ir sąmoningas darbštumas. Be atatinamo darbštumo, miklumo ir išvermės užbrėstame veiksmo, neįgauna jaunų organų ieliulės atatinamo maisto, nesunaudoja tiksliai susiurbtos medžiagos ir neįgija reikalingos kvotos jėgų, kuri yra labai reikalinga, kaip fizinei, taip ir dvasinei darbuotei. Darbingumas bręstančių jaunų asmenų turi būti atliktas savu laiku, tarpinėmis pertraukomis, puikioje vietoje, plačioje erdvėje ir įvaisiose apylostovose, kurios gali jų jaunas ypatybes tinkamai išvystyti ir sustiprinti. Toksai jaunųjų asmenų judėsis padaro didelės įtakos į jų tolimesnį veikimą, palieka gilius išpūdzius jaunų organų esmėje ir veda prie gerų pasekmių ateities gyvenime. Be normalio tvirtumo, be padorumo veikime ir be tikros vidujinės tvarkos negali įvykti pilnas prigimtų ypatybių išlavimas. Čia yra neatbūtinai reikalinga nurodyti priaugantiesiems jaunuoliams-ėms svarbą teigiamųjų ypatybių; taipgi gali būti reikalo paaiškinti jiems neigiamąsias ypatybes, be ko jų žinyba neįgautų tam tikrai naudingos lygsvaros.

Tat kas savu laiku domės į tai neatkreipia, tas dažnai išugdina asmens jėgas nenormaliai. Reikia pasirūpinti lavinti tinkamai visas jėgas iš mažens. Kas nesupras jaunose dienose save pergalėti, išsizadėti savimeilės ir kitus gerbti, tas dažnai nepažins savo užduoties visuomeniniame gyvenime, nes bręstanti jaunuomenė panaši tai jaunai, gliažvai, į visas puses siūbančiai ir svirstančiai nendrei, kuri nukryps ten, kur ją gyvenimo dargana palinks ir kokion pusėn patrauks ją laikinasis sukury. Taip ir su kiekvienu jaunimo nariu. Jei jis savu laiku neišvysto savyje gerųjų palinkimų, tai lengvai pasiduoda betkokiai sriovei ir greitai paima sau pražutingą kryptį, nes jame nėra tvirtos atramos ir atsiturėjimo. Nemokėdamas išugdyti savyje gerųjų ypatybių arba nežinodamas, kaip reikia sutauptyti jaunąsias jėgas, ir atsiturėti palinkimams,—jis gali greitai žūti arba pranykti nepritirtoj jausmų bei palinkimų audroj, nes jame dar stinga nusistatymo.

Čia pritaikoma vieno mokslinčio-psichologo posakys: kaip nekuris kuklus jaunuolis, svajonių audros pagautas, atsiskiria nuo savųjų ir nuklysta svetiman kraštan. Jis papuola į didelį klaių mišką, kame nuilsęs dvasioje sėda ant aukštos skalos, iš vienos pusės mato gilią praversmę, o iš kitos—rūsčiai šniurkščiančią upę ir užsimasto: "Kodel pasaulyje taip daug neteisybės..? kam žmogui vargai, pražūtis ir mirtis..? kam čia kentėti...?"

Juodos mintys taip ir siaučia galvoje, taip ir

veikia vis smarkiau ir smarkiau. Alsutė tilsta, širdis silpnėja, akys temsta—ir rodos: kova bus pralaimėta..."

Bet štai jo ausyse virbsta drebantis balsas ir aptemusioje priešakyje pasirodo sulinkusi moteriškės stovyla. Ant jos silpno liemens žypso ploni šilkinių auskarų rūbai. Išsklydę plaukai driekiasi per visus pečius. Išblyškęs, it audeklas, raukšlėtas veidas kiekso, kaip mirtinis kaukuolis. Tik giliai įdubusios akys žeria keletą spinduolių ir įsismieigia į susmukusį jaunikaitį. Lūpos moteriškės sujudo ir taria jaunuoliui ką tai graudolinga: "Subrusk, nežūk, mielas jaunikaiti; pernešk mane į aną upės pusę, ten yra mano pilis—tikras rojus; aš tave nuvesiu ir parodysiu, tu liksi laimingesnis; tu vienas suklysi ir jo nerasi."

Jaunuolis šastelėjo, lyg iš miego, ir sako: "Gerai!" Bet apsidairęs pažvelgė į giliai kriokiančią upę ir nusiminė: striaumė tik užia... ir tamsa—nors į akį durk... Šiurpuliai bėga per kaulus. Bet sąžinė nepaliauna: daviau žodį... Jaunuolis pagalvojo ir sako sau: "Pasižadėjau—pildysiu!" Jis ima linkstantį senutės liemenį ant pečių, slenka nuo kranto ir brenda į neįmanomą striaumę. Šaltas vanduo teškia jam į akis, šlakšto veidą ir plauna rūbus. Bet tvirta viltis išblaško baime, priduoja jam drąsos ir jėgų. Jis brenda. Pėda iš pėdos jam darosi vis lengviau ir lengviau... lyg tartum, našta ant pečių tirtų...

Štai jau ir antras krantas. Tamsus debesis pranyksta. Ankstyvas rytas jau brėkšta; ir jam darosi vis smagiai ir smagiai, ir štai jis pamato, kad nuo jo pečių nuslenka nebesulenкуси senutė, bet jauna neapsakomai daili mergelė, lyg ne žemės varguolė, sakytum angelas. Jis stebiasi ir nežino ką daryti. Ji taria jam keletą žodžių taip aiškia prigimta kalba, tartum ji būtų kilusi iš tos pačios šeimos arba bent iš jo protėvių šalies. Ji veda jį į puikųjį sodą ir duoda jam patarimą: mokinties kentėti, persigalėti, išlaikyti duotąjį žodį, gerbti ainius, mylėti savo kalbą, būti garbingu ir likti jos geradariu, lyg tartum sakytų: "Eik per aspera ad astra" (per kentėjimus į garbę) ir būsi laimingesniu." Tai pasakiusi pražūsta darže.

Ir iš tiesų, jaunuolis lieka tuomi labai užgandintu, pasiryžta pildyti išmintingą patarimą ir nutaria paskatinti savo vientaučius prie tokių pasiryžimų, kuriuos jis jau išmėgino ir kurie jam buvo patarti.

Taip ir kiekvienas jaunuolis ar jaunuolė, padaręs ką gero jaunystėje, t.y. padėjęs gerą pamatą, savęs lavinime, gali toliau žengti, pakol neįgys atatinamo išsilavinimo. Jei kas pajautęs savyje gerą patraukimą neužgniauz jo, bet lavins, laikys ir ugdys kaip reikalingą ypatybę (ar mei-

lę artimo, ar vienybę savitarpyje, arba savęs perlaužimą, ar savęs išsivadėjimą del visuomeninio gero), pasieks laikui bėgant savo veikime naudingų pasekmių. Ir atbulai. Jei kas pajautęs savyje iš mažens negeistiną patraukimą supras jį ir stengsies tuojau save pergalėti—įgys savyje priešveikiančių jėgų ir mokės save visur ir visuomet pergalėti. Reikia tik noriai imties naudingo lavinimosi. Tegul tik pasistengia kiekvienas prakilnus jaunuolis ar jaunuolė išmintingai pergyventi jaunųjų dienų krizį, naudingai suvartoti savo bręstančias jėgas ir persigalėti įvairiose negeistinose audrose,—patsai patirs, kaip daug gali padaryti savęs lavinimo srytyje, kaip lengvai galima pažengti pirmyn, prisilaikyti tvarkos ir išugdyti geriausius privalumus.

Tat ant kiek jaunimas tame periode pasidarbuos šių privalumų išlavinime, ant tiek jis sulauks ateityje gerų pasekmių ir pasitenkinimo. Jaunystės laikas, tai—pamatas gyvenimo. Kas jaunose dienose sės, tas senatvėje gausiai piaus. “Ut sementem feceris in pueritia, ita metes in senectute.”

—o—

P. J. L.

PONIOS HARRIET L. MCCOLLUM PAMOKOS

Lietuvos Vyčių organizacija, tai katalikiška organizacija kurios nariai privalo gyventi gražiai, tobulai, pagal jų tikybos ir organizacijos įsakymus. Jie privalo sergėtis nuo netikinčiųjų bei bedievių įtekmės, ir ne tik nuo lietuviškų tikybos priešų, bet ir nuo visų kitų. Mes pažįstame gana gerai mūsų lietuvišką opoziciją, ir nemanau kad mūsų Vyčiai su tais tamsuoliais dėtūsi. Bet, labiausiai čia gimęs ir augęs elementas turėtų taipgi saugotis ir nuo tų amerikoniškų žmonių, kurių religiškas indiferentizmas arba aiškus pasipriešinimas katalikų tikybai gali atnešti jaunam Vyčiui nemaža nuostolio. Daugumas girdėjo apie Harriet L. McCollum, kuri jau daugelis metų važinėja po įvairius Amerikos miestus mokydama savo “Applied Psychology.” Aš pats jos nemačiau nei negirdėjau, bet man sako, kad nemažai lietuvių ir lietuvaičių eina klausyti jos lekcijų. Taigi bus naudinga peržiūrėti jos knygutę “Applied Psychology” ir pamatyti kaip ji atsiliepia į katalikų tikėjimą.

Perskaitęs tą “Applied Psychology” aišku, kad McCollum nieko naujo nepasako. Tos šešios lekcijos (nes knygutė padalinta į šešias lekcijas), tai įvairių pastebėjimų, tiesų ir klaidų sutraukimas, apie žmogaus sveikatą, ir apie jo fiziologiską bei psichologiską pasielgimą. Toj brošiūrėlėj yra daugybė sakinių kurių vieni teisingi, kiti nenurodytos teorijos, o kiti tai klaidos ir

herezijos. McCollum aiškiai priešinasi Bažnyčios mokslui apie Kristaus stebūklus. Ant puslapių 14, 52, 55, 63, 64, ji nori nurodyti kad stebūklai tai tik naturališki darbai, kiekvieno žmogaus galėje. Jei kas gerai pažįsta jos teorijas ir jas priderančiai panaudoja, pritaiko, tas gali tokius pat stebūklus daryti kaip Kristus, McCollum mano, darė tuos garsiuosius “darbus” naturališkai, nes Jis gerai suprato gamtą ir žmogaus pasielgimą. Šios mintys aiškiai nekatalikiškos ir prieštaraujančios mūsų tikėjimui. Kristus gydė ligonius, vaikščiojo ant jurių, išvarė piktasias dvasias iš žmonių, pranašavo, atgaivino numirėlius—visa tai darė savo dieviška gale. Jis pasaulio Valdytojas, Jis turi galę ant gyvųjų ir mirusiųjų. Paprastas žmogus, savo naturališkom jėgom to nepadarys, nes žmogus ir gamta turi tik ribotą galę. Taigi ponios McCollum mokslas neteisingas ir klaidingas. Toj brošiūrėlėj yra ir daugybė kitų klaidų, pavyzdin, pusl. 18, panteizmas; p. 27, Biblijai priešingas nurodymas mūsų Pirmųjų Tėvų istorijos; p. 52, neteisingi nurodymai apie šventąsias, stebūklingas vietas; p. 65, netikras išaiškinimas Šv. Jono Evangelisto ir Šv. Pauliaus reginių. Autorė užbaigia veikalėlį išpasakodama kaip ir ji turėjus tokį reginį.

Grynai filozofiškas klaidas nepažymėsiu, nes jau ir iš šitų pastebėjimų aišku, kad tokios mokytojos katalikas neprivalėtų klausyti. Taigi, nesuprantama kaip mūsų jaunuomenė, labiausiai Vyčiai, neša pinigus kur nereik, ir eina kur pavojus jų tikėjimui ir sieloms. Nesakau, kad daugelis taip daro, bet persergėjimas nebus “pro šalį.”

—o—

LABAI GAILA.

Kas metą Seiminis “Vyties” numeris būdavo papuoštas tos kolonijos veikėjais, kurioje laikomas Seimas. Turėjo būti taip ir šiais metais. Labai gaila, kad del stokos finansų Centras neišgalėjo padaryti klišių, kurias prisuntė kun. J. Simonaitis. Gavę pirmą siuntinį paveikslų, tuojaus kreipėmės į kun. J. Simonaitį apdraustu laišku su “return receipt,” prašydami nors penkiosdešimt (\$50) dolerių, užmokėti engraveriui už darbą. Vieton atsakymo, gavome antrą siuntinį paveikslų. Abu siuntiniai adresuoti A. Rubliauskaitės vardu, o Vyčių antrašu. Kadangi apdrausti, tai reikėjo laukti kol ji atvažiuos atplėšti. Dar diena perėjo. Pirmą siuntinį gavome gegužės 17 d., antrą—geg. 27 d. Laiko mažai, atsakymo negavome, negalėjome papuošti “Vytį” su brangiųjų Elizabeth’o Vyčių veikėjų paveikslais.

Visgi sukrapštėm lėšų ir padarėm dviejų grupių klišes, kurie ir tilpo. O už kitus, labai atsiprašom, nes norėjom ir negalėjom. L. V. Adm.

Poezija

Pr. Genys

PAKLAUSYKI!

Paklausyki, broluži, slaptai,
Dar krūtinėje tvaksi širdis
Ir dejuodama myli karštai,
Ir sapnuoja ramiai, kaipo naktis...
Neberandu žmogaus, kas, išties,
Man žodelį širdingą prabils...
Ir... širdis neberanda širdies—
Juk beširdžiai kiekvieną apvils.
Nors apvils, nors išjuoks ir nuskriaus,
Aš kentėsiu ramiai, kaip visi!
Nors žiedelių nedaug tesukraus,
Vargdienėlio saulelė šviesi.
Kaip gražu, kad gali vakarais,
Nors slapčia, pasiguost vargelio...
Kad laimingais rūtelių kerais
Spinduliai nusiklos šešėliu...
Jei suprastų tave kas, širdie,
Kiek jausmų dar išlietum saldžių,
Nors iš lūpų jau skamba—sodie,
Nors jau ašaras tavo girdžiu...
Kas vargdienio dalelę atjaus...
Didziaturčiai negirdi raudos!
Kas tave pamylėjęs priglaus,
Kas tau brolišką ranką paduos...
Telšiai, 1923 m.

—o—

Jonas

NEUŽMIRŠK!

Neužmiršk savo dalelės,
Neužmiršk savo kilties...
Neužmiršk brangios šalelės
Lietuvos bei jos buities!..
Neužmiršk senų tėvelių,
Nei gražiosios jų kalbos;
Neužmiršk žalių girelių
Nei gėlelių ant lankos.
Neužmiršk raibos gegutės,
Nei lakštingalos pilkos;
Neužmiršk dainos sesutės,
Šiengriebėjos ant lankos.
Neužmiršk, jog esi gimęs,
Gražus tvirtas lietuvys;
Nenustok tėvynės gynęs:
Būk drąsus, narsus ainy!
Neužmiršk prabočių žemę,
—Mūsų turtas ir garbė;
Jau prašvint' laikai aptemę,
Nepailsk tautos darbe!
Neužmiršk brangią tėvynę
Mūsų motina visų;

Pastatyti ir krūtinę

Už jos laisvę nebaisu...

Ar varguolė, ar turtinga,
Mums maloni mus tauta;
Ar silpnutė, ar galinga,
Ją vis gražina gamta.
Neužmiršk tėvų šalelės,
Neužmiršk jū kalbos;
Neužmiršk šventos žemelės
Brangus sūnau Lietuvos!
Chicago, 2-5-1927

—o—

Žilvitis

GEGUŽIO ROŽĖS.

(Skiriu p-lei L. B. G.)

Atbudo rytas, pražydo rožės,
Ir dega, dega saulėtos žaros.
Einu pasaulin pasėmęs grožės,
Kad rytui auštant gyvai alsavo.
Ugninga saulė iš girių kyla,
Spinduliais barsto auksinį taką
Sidabro ramos nuo lapų byra
Nutraukė rytas naktinį sapną.
Einu į gaubą rožėtų pievų
Suskind gražiausių gėlelių pluoštą
Papuosti jos galvą gėlių vainikais
Papuost jai saulės paskirtą sostą.
Jos gilios akys kaip jūrų jūros,
Rausvučiais skruostais jaunystė dega,
O prie krūtinės prisegta rožė
Palenkus galvą iš lėto dreba.
Gegužio rytą, kad ją patiksiu
Džiaugsmingai eisim sutikti grožės,
Kur jaunos dienos, kur ryto saulė,
Kur žydi skaisčios Gegužio rožės!

—o—

J. Naruševičius

DIEVAS DAVĖ ŽMOGUI KNYGĄ.

Dievas davė žmogui knygą,
Kuri sąžine vadinas,
Kuri yr' užvis brangiausia,
Iš kurios doros mokinas.
Knygą-sąžinę daboki,
Tinkamai ją užlaikyki,
Abejonei kokiai kilus
Visuomet jos paklausyki.
Ji nė vieno neklaidina,
Visuomet sako teisybę;
Ją tik vieną nusineši
Su savim į amžinybę.

Pr. Genys

Vyties Kryžius

— Partizanas Juozas Strazdas...

Pakeltu balsu pratarė karo teismo pirmininkas.

— Tamsta esi kaltinamas štai kuo:—prieš tris dienas, apie 19 val. tamsta pabėgai iš kuopos be leidimo, kas, priešui smarkiai puolant, buvo griežčiausiai uždrausta. Pabėgęs pasislėpiai krūmuose ir laukei grįžtant iš pozicijų generolo Babravičiaus. Paskui tamsta atėjai į jo butą, pasibeldei. Generolas išėjo atverti durų, bet tamsta, piktu balsu suriķęs: "Išgama, pardavike, tuojau turi mirti!" šautuvo peiliu perdūrei jo vidurius ir, jam puolus žemėn, antru smūgiu pervėrei kairįjį krūtinės šoną.

Ar tamsta prisipažįsti tą padaręs ir ar laikai save kaltu?

— Taip... Kitaip pasielgti negalėjau. Šaudyti buvo uždrausta, turėjau pavartoti peilį... Del to noriu generolą Babravičių atsiprašyti...

Strazdas nusišypsojo labai keistai. Visi karo teismo dalyviai lyg ir nenormalų kaltinamojo elgėsi akylai sekė ir mąstė, kad jam yra protas pasimaišęs. Užpakaly publika nutilo: visiems dvasią užtraukė toks ramus ir net juokingas bei keistas prisipažinimas.

— Tai, vadinasi, kaltu tamsta prisipažįsti?— Tęsė pirmininkas ir, tikėdamas gauti tokį pat ramų ir keistą atsakymą, šaltai žiūrėjo ir laukė.

— Ar aš esu kaltas ar ne—kitas klausimas. Jei teismas kompetingas šitą klausimą spręsti, tai tegul jis ir pasako: kaltas ar ne!

Jis sudrebėjo.

— Aš—partizanas. Jį pašalinti reikėjo. Aš gailiuos, kad turėjau jį nukauti kinžalu. Ir dar net... du kartu! ha, cha...

— Vadinasi, tamsta prisipažinai?!

— Ne, tiesą sakant, aš nekaltas! Tamsta, gerbiamas ir teisingas teisme, esi prašomas daryti žygių, kad man būtų pripažintas pirmojo laipsnio vyties kryžius...

Visi atsigavo: aiškiai pamatė, kad kaltinamasis tikras beprotis. Pabėgo su ginklu, nužudė savo pulko vadą generolą ir įsivaizduojęs, kad atliko didvyrišką darbą, prašo teismą daryti žygių vyties kryžiui gauti.

Teismas išėjo.

Publika neramiai laukė sprendimo ir jautė, kad nelaimingajam beliko gyventi... keleta valandų...

Darant sprendimą, leitenantas Želvys išrodinėjo, kad jis beprotis; generolas Gluoda tvirtino,

kad čia gali būti labai aukštas pasišventimas, kad gali būti čia slepiasi kita, daug įdomesnė byla; advokatas Šleivys mēklino: gali būti jis prieš papirktas? Eiliniai kareiviai, teismo dalyviai, griežčiausiai protestavo prieš bylos sprendimą, nes jiems esą čia viskas neaišku! Jie reikalavo bylą atidėti. Teismo pirmininkas pulkininkas Račkauskis tuo reikalavimu labai piktinosi ir išrodinėjo, kad eilinis negali pajaušti teisės, nenusimano karo drausmės griežtume ir t.p. Jis tvirtino, kad panašūs atsitikimai jokiū būdu neleistini, ir reikalavo mirties bausmės.

Posėdis tęsėsi ilgą valandą.

Galop pirmininkas pradėjo karščiuotis ir šaukti, kad be reikalo laikas bėga, kad kolegos nenori paprastų dalykų suprasti, kad net... užmuštojo generolo garbę pažemintų, jeigu užmušką išteisintų.

— Tai beprotybė! Tai teisės įžeidimas! Tai, tai... tvarkos ardymas!—Tęsė jis, o prakaitas gausia rasa biro nuo kaktos.

Kareiviai dar griežčiau protestavo. Prie jų protesto prisidėjo ir gen. Gluoda ir leit. Želvys. Jie sakė, kad byla tuo baigtis negali, bet pirmininkas tam griežtai priešinosi ir net.. ėmė keiktis!..

Balsuojant balsų dauguma partizanas Strazdas Jonas už nukovimą gen. Babravičiaus karo teismo nuteistas mirties bausme.

Taip skambėjo galutinis teismo sprendimas.

Antrą dieną iš ryto partizaną išvedė į žvyruobes ir sušaudė.

Kareivių tarpe ėjo visokių gandų. Visi piktinosi narsaus partizano sušaudymu ir net rengėsi viešai protestuoti, bet karo drausmė to daryti neleido.

Po mėnesio į spronąžą pateko lenkų kariuomenės žurnalas, kuriame buvo atspaustas užuojautos pareiškimas gen. Babravičiaus žmonai del žiaurios vyro mirties.

Po pusmečio tribunolas sprendė naują bylą, kurioje svarbiausiu liudytoju turėjo būti partizanas Jonas Strazdas, kilęs iš Vilniaus krašto, susekęs slaptus planus tarp lenkų ir N. pulko vado gen. Babravičiaus del plano Lietuvos rytams užgrobti, slapta atbėgęs į pulką, įsirašęs į partizanus, dalyvavęs keliose smarkiose kovose su lenkais ir... nužudęs savo pulko vadą!..

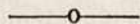
Dabar didžiausiu kaltininku buvo pulkininkas Račkauskis, užmuštojo generolo ištikimas sėbras, skubiausiai įvykdęs karo teismo sprendimą, už-

slėpęs net pasmerktojo partizano Strazdo Jono apeliaciją į tribunolą...

Teismas pripažino partizano Jono Strazdo tėvams valdžios pensiją už sūnaus žygį: už išgelbėjimą nuo nelaimės trijų pulkų ir dalies Respublikos žemių.

Be to, jam pripažino pirmojo laipsnio vyties kryžių.

Kalnėnai, 1926-IX-13.

J. S. Baltis

PIRMOS ŠEŠTINĖS

(Vertimas iš Prancūzų, parašyta—Abbe Fouard)

Keturios dešimtys dienų praėjo po Prisikėlimo; metas gi Jėzui atėjo žemę palikti. Apaštalai, jų Mokytojaus duota jiems žinia išanksto, ar pritraukdami buvę pokiliais Sekminių,¹⁾ buvo sugrįžę į Jeruzolimą, ir jis vėl juos suvadino aplink save, gali būti, didžiajame kambaryje. Paskutinį kartą jisai atsisėdo už stalo eucharistiško pokilio pašventyto, “ir valgydama su jais, jis jiems liepė neišeiti iš Jeruzalės, bet laukti Tėvo pažadėjimo, ‘apie kurį, sakė jis, jūs girdėjote iš mano burnos; nes Jonas krikštijo vandenimi, bet nedaugeliui dienų praslinkus jūs būsite pakrikštyti šventąja dvasia.’” (Ap. D. 1, 4-5).

“Štai, jis pridūrė, išpildymas to, kurį esu jums pasakęs kuomet aš dar buvau su jumis: kad visa, kas parašyta apie mane Mozės Įstatyme, Pranašuose ir Psalmėse įvyktų.” Tame pačiame laike jis davė jiems išmanymo, kad jie suprastų Raštus; paskui jis pridūrė: “Žiūrėkite, čia yra rašyta: Reikėjo kad Kristus kentėtų, kad trečioje dienoje iš numirusių prisikeltų, ir kad būtų skelbiama jo vardu atgaila ir nuodėmių atleidimas tarpe visų žmonių, pradedant nuo Jeruzalės. Kaslink jūsų, jūs esate šių dalykų liudytojai. Aš jums atsiųsiu dovaną kurią mano Tėvas jums pažadėjo, bet jūs, pasilikite mieste iki jūs būsite galybės apvilkti iš aukštybės.” (Šv. Luko, 24, 44-49).

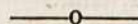
Tada Jėzus atsikėlė, ir ėjo link Alyvų kalno. Apaštalai sekė paskui, mąstant labiau negu pirmiau apie garbę ir svietišką linksmybę, nes regėjimas prisikėlusio Viešpaties pirmyn jų žengiant visas jų viltis atgaivino. Jie tikėjosi dabar esanti valanda taip ilgai laukta kurioje jie prisirengę pergalėti su Kristumi, ir prisiartinę prie jo, jie

sakė: “Viešpatie, ar šitas laikas kada karalystę Izraelio sugrąžinsi?” (Ap. D. 1, 6). Dar paskutinį kartą Viešpats sudraudė jų pasaulio garbės troškimą, ir jiems atnaujino savo įsakymą, atėjimo lauktų Šventosios Dvasios idant Evangeliją visame pasaulyje skelbtų: “Ne jūsų dalykas, sakė jis jiems, žinoti laikas ar valanda, kurioje Dievas savo galybe nustatė, bet jūs gausite galios Šventosios Dvasios, kuri ant jūsų nusileis, ir būsite man liudytojai Jeruzalėje, visoje Judėjoje, ir Samarijoje ir iki žemės pakraščių.” (Ap. D. 1, 7-8). Samarija, Žydų akyse girtybės bei suktybės tauta; visas pasaulis prakeiktas stabmeldystės suterštas, būsiąs karalystė Jėzaus! Koks apreiškimas! Bet apaštalai jautėsi, kad ne laikas Mokytojaus klausinėti, ir nutilo.

Jie buvo jau užėję ant kalno viršaus, kur prasideda Betanijos ir baigiasi Jeruzalės žemė. Jėzus sustojo, ir keliant savo rankas pradėjo juos laiminti. Bet štai, jam belaiminant juos, jis buvo aukštyn nuo kalno pakeltas. Debesis jį uždengė nuo jų regėjimo, ir išnyko dangaus erdvėse.

Apaštalai stovėjo didžiai pralinksmininti tuomi regėjimu, ir štai du angelu žmoniškuose pavidaluose, ir baltuose, žvilgančiuose rūbuose pasirodė greta jų. “Vyrai iš Galilėjos,” jie sakė, “Ko jūs čia stovite žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kurs atsiskyrė nuo jūsų grįžtų atgal į dangų, iš ten žemyn ateis taip pat kaip matėte jį žengiantį.” (Ap. D. 1, 11). Tie žodžiai apaštalams priminė Viešpaties prižadėjimą: “nepalikti juos našlaičius ir neužilgo grįžti juos paimti su savim.” (Šv. Jono, 14, 18). “Pagarbinę jį, jie sugrįžo į Jeruzalę pilni didelio džiaugsmo, ir nuolat būdavo bažnyčioje, garbinant ir laiminant Dievą.” (Šv. Luko 24, 52-53).

A. M. D. G.

ATŠAUKIMAS.

“Darbininko” Nr. 39, gegužės 17 d., š. m., koresp. iš Norwood, Mass., po kuriai pasirašo J-vas, kad K. Viesula vadovaus L. Vyčių ekskursijai, K. Viesula dalyvaus, ne vadovaus.

Ekskursijai vadovaus jo sūnus, Kazys Viesula, dabartinis L. Vyčių Centro pirm.

Su pagarba,

Kazys Viesula,

L. Vyčių C. Pirm.

¹⁾ Šios Sekminės, tai Žydų šventė laikoma jų mėnesyje Šuan, tai apie pabaigą mūsų mėnesio Gegužės, ar pradžioje mėnesio Birželio,

P.S. Buvo pasiūsta “Darbininkui,” kad pataisytų įvykusią klaidą, bet iki šiam laikui dar atitaisymas nėra tilpęs.

E. Baranovas

Temiras Aksakas

(Kalnų totorių legenda)

Iš rusų kalbos, laisvai vertė V. Grybovas.

I

Azijos stepėse, neturtingam piemeniui gimė sūnus; piemeniui buvo džiaugsmas ir nelaimė: džiaugsmas todėl, kad Alla gyvenimą jo palaimino ir nelaimė, kad jis paėmė prie savęs motiną gimdytoją.

Bet kas drįs teisti norus Visugalingiausio? Kas drįs lygintis su Juo išmintimi?

Piemuo nusilenkė norui Sutvėrėjo.

Vaikui jis motiną pakeitė, užaugino, pastatė ant kojų ir davė jam lazda ir liepė bandą avių ganyti.

Bet blogas piemuo išėjo iš vaiko: bandą savo palikdavo be priežiūros, o patsai ant aukšto kurgano¹⁾ užlipdavo, žiūrėjo į tolį, kame dangus su žeme susieina; ką jis ten ieškojo, niekas nežinojo, todėl, kad jis savo minčių niekam nepasakojo.

O kuomet piemuo, tai ir šunes darosi tingūs — nesaugo bandos, slepiasi po krūmų šešėliais ir tenai miega.

Tuomet vilkai drąsiai velka avis dieną, nelaukdami tamsios nakties.

Ir banda su kiekviena diena nyko.

— Kas per priežastis? manė piemuo, todėl vieną kartą piemuo sekė jį.

Pamatęs, kad vaikas užlipo ant kurgano, palikęs bandą be priežiūros, jis pykty, užsimojęs lazda sušuko:

— It den tугan (gimdytas šunim)!

Vilku pažiūrėjo į tėvą sūnus ir ilgą peilį makštyse prie juostos kabėjusį pasiėmė.

— Ei, time, atasi. (Neliesk, tėve).— Savo laiku sušuko jis. Vaikas nuo kurgano nusileido ir nuėjo į gilumą stepių, neatsigręždamas nei sykio atgal.

Įpykintas įvykių, piemuo nekurį laiką stovėjo kaip suakmenėjęs, stovėjo su pakeltu rankoje pagaliu ir paskui, neatmindamas savęs pyktyje, sušuko atsitolinančiam vaikui.

— Nalat bolsu sanga (būkie prakeiktas)!

II

Hanas Tochtamušis, žiaurus valdovas Azijos stepių, apsuptas mūzomis, iš-medžioklės grįžo.

Vaiką, vieną einantį priešais, pamatė ir apsiniaukė.

— Štai, priešas mano užkeiktas eina,—į vaiką žiūrėdamas tarė jis.

Nežinojo mūzos ar teisybę sako jų valdovas arba jam pajuokauti su jais užsinorėjo. Tylėjo jie.

Juodas debesis Tochtamušiui perbėgo ir rusčiai kaip pirma jis ištarė:

— Užkeiktas priešas artinasi prie manęs.

Atsiminė mūzos, kad kažikuomet vienas šėikas, žilas senelis, gyvenęs kalnuose, pasakė hanui, kad galas jam ateis nuo vaiko, kurį jis sutiks stepėse.

Vienas mūza, norėdamas išsklaidyti nusiminimą Tochtamušio, truputį nusijuokęs balsiai sušuko:

— Dovanokite, didis hanė, koks priešas tas tau peliukas?! Pažiūrėk, kaip galva jo nuo pečių nukris!

Du už kardo rankenomis nusitvėrė.

Bet Tochtamušis sulaukė juodu.

— Tebūnie tas, kas man pranašauta, kas knygoje teisėjų užrašyta—pasakė jis ir privažiavęs prie vaiko, smarkiai sušuko:

— Ec, dėaš, kaida bara sen (vaike, kur eini)?

— Ten kur ir tu—atsakė jam vaikas, piemens sūnus, nes tai buvo jis prakeiktas savo tėvo.

Už tokį atsakymą turėjo jam būti nukirsta galva, o Tochtamušą šis tikrai truputį prajuokino.

— Jeigu taip, tai einava drauge,—ištare jis.

III

Vaikas Hano tabūne radosi; ganė jis arklius ir kaip vėjas ant laukinių arklių stepėmis jodinėjo, kad seni prityrę tabūnininkai stebėjosi jo drąsumu ir mokėjimu arklių valdyti.

Tochtamušis jo neužmiršo ir kiekvieną rytą klausinėjo "Ar neužmušo arkliai vaiką rastą stepėse," nes siūsdamas tabūnam tikėjosi, kad jis žus tenai.

Kuomet mūza sakė, jog vaikas netik gyvas, bet ir nuostabiu jodinėtoju darosi, hanas raukėsi ir tylėjo.

Vieną rytą susimąstęs, savo šėtroje, sėdėjo Tochtamušis.

Mūza norėjo išsklaidyti hano mintis ir pasilenkdamas pradėjo kalbėti apie vaiką.

Hanas pakėlė galvą, žvėriškai pažiūrėjo į mūzą ir sušuko:

— Nutilk!

¹⁾ Kurganas, kapas.

Nuo to laiko daugiau nebeklausinėjo apie vaiką ir niekas nieko apie jį nepasakojo.

Penkis kartus į stepes atėjo pavasaris, per tą laiką Tochtamušis daug kraujo išliejo, daug miestų sugriovė ir sudegino.

Iš tolimos kelionės grįžęs hanas puotavo su mūzomis.

Žalioje šilkinėje palapinėje, ant šilko pagalvio sėdėjo jis ir aukso indą su saldžiu midum pripildytame jis savo ūsus pamirkė, bet tuoj padėjo atgal ir apsiniaukė.

— Ar gyvas vaikas — tobūnininkas? — paklausė jis. — Jeigu gyvas, noriu jį matyti.

Kaip šunys grobį pajutę, mūzos iš vietų pakilo ir nubėgo.

Bet viso midaus iš indo Tochtamušis užbaigti nesuskubo, o jaunas vaikas stovėjo priešais jį.

— Tai tu ketinai eiti vienu keliu su manim? — paklausė jis.

— Aš, — atsakė jaunuolis nenusileisdamas nuo hano akių.

— O dabar ar nori eiti? — paklausė jis.

— Taip, — atsakė jaunuolis.

Nusijuokė hanas, liepė atnešti storą lazda.

Lazdos vietoj mūza padavė jam storą ir sunkų pagalį.

Pakilo Tochtamušis, priėjo prie jaunuolio ir per koją jo, iš visų jėgų paleido su pagaliu. Buvo girdėti kai jaunuolio koja trukstelėjo, susiūbavo jaunuolis, pavirto ant žemės, bet nesušuko jis, dargi ir nesuvaityto.

Tochtamušis pametė pagalį į šalį, nuėjo ant pagalvių, atsisėdo ir nusijuokęs paklausė jo:

— Na, kaip? Ir dabar su manim vienu keliu eisi?

Ant alkūnių pakilęs ir į haną žiūrėdamas, piktai, jaunuolis atsakė:

— Jeigu ir viena koja sveika paliks ir tuomet eisiu.

Pašoko Tochtamušis visas drebėdamas iš pykčio, bet paskui tik pamojo ranka.

— Paimkite jį — ištarė jis.

IV

Tabūnininko žmona, sena moteriškė, gera gydytoja, slapta gydė ligonį: ant sulaužtos kojos ji uždėjo vaistų. Ilgai nekilo jaunuolis nuo patalo, visą laiką senė prižiūrėjo jį, kaip motina sūnų. Suaugo perlaužtas kaulas, bet koja tapo trumpesnė ir visam gyvenimui paliko raišas. Į tabūną daugiau jis nebegrižo, o slapčia išvyko į stepes nusivedęs su savim šimtą drąsių karių. Kaip vilkai per stepes jie slinko: ant miegančio uluso²⁾ užpuolė; sudegino jį, daug gyventojų išžudė, o likusiems pasakė:

²⁾ Ulusas, kaimas.

— Norite gyventi — sekite mane, neisite — būsite užmušti.

Tie pamatė, kad jiems lieka viena — eiti pasakui jį.

Užėjo antra naktis ir antras miegas ulusas užsidedė ir išsiliejo daug kraujo jo gyventojų.

Nuo to laiko vis dažniau ir dažniau degė gaisrai. Praėjo dar laikas ir žmonių kalbos bėgo stepėmis pasakojimai žiaurumus naujo hano ir jo skaitlingą kariuomenę, kuris, kaip ugnis viską naikina pakelyj.

Temiras Aksakas geležinis raišuolis — vadino tą haną, nes buvo jis raišas, o širdies vietoje šmotą geležies nešiojo jis savo krūtinėje.

Iš lūpų į lūpas ėjo tas bailsus vardas, gyventojai nė nemėgino priešintis Temirui Aksakui, iš anksto reiškė savo nuolankumą, kėlėsi ulusai ir sekė jį.

Sujudo Tochtamušis, dažniau pradėjo jis galvoti. Vieną dieną surinko jis savo kariuomenę ir išvyko ieškoti Temirą Aksaką. Bet jis nerado jo stepėse, o pamatė jo kelią: ruko griūvėsiai miestų, tūkstančiai žmonių lavonų voliojosi ir žvėrys griauzė juos.

V

Puikiame išpuoštame aukso soste sėdėjo įstatymų davėjas Trano hanas Ali-Abasas. Įvairiaspalvėmis ugnimis degė brangūs akmenys jo vainiko, o šilkas jo purpurinio apdaro buvo lengvesni už gulgūčius.

Ant marmurinių grindų, galvas žemyn palenkę gulėjo jo pavaldiniai ir pažiūrėti į jį nedrįso, vadino jį karalių karaliumi, didžiuoju saulės sūnumi, išmintyje, jėgoje ir garbėje nebuvo jam lygaus. Kalbas jų išklauses lydėdama kūno saugotojų nuvyko į tą šalį rūmų, kame buvo jo gražuolės.

Juodas tarnas su kreivu kardu rankoje pastūmė duris; jos tyliai atsivėrė ir šahas vienas įėjo į salę, kurios sienos buvo iš ružavo marmuro.

Vidury salės sidabrinu rožu mušo fontanas; baseine plaukė mažos žuvelės, o aplink baseiną sidabrinėse vazose augo skaisčios rožės.

Ant puikių kaurų, ant kėdžių su aukso kojelėmis, gulėjo ir sėdėjo lengvai apsitaisiusios mergaitės. Daug jų buvo čia; iš įvairių kraštų buvo surinktos gražuolės.

Negirdimai minkštais kaurais ėjo šahas, į kėdę aukso ir dramblio kaulo nusileido, lengvai šypsodamos supliauškino rankomis.

Kaip būrys išgąsdintų paukščių, pašoko mergaitės ir lengvuose savo judėjimuose prie šacho prisiartinti skubėjo.

Viena iš jų paėmė sažą (Azijos mandalina) užgrojo, o antra, pati gražioji ir daugiau mylima

šaho, sumojo ant galvos daidą (būgnelis su skambaliukais) ir pradėjo suktis šoky.

Šahas su nuosteba žiūrėjo į judėjimus jos mažų kojų, žiūrėjo į jos pieniniai ružavą kūną, persišviečiantį per jos lengvą apdarą.

Šahas pakilo, nuskyne rožę ir metė jai.

Mergaitė rožę pakėlė ir prie lūpų savo prispaudė.

Tuoj į duris kažin kas pabeldė, atsivėrė jos ir šaho tarnas prie jo artinosi, puolė prieš jį ir kažin ką prakalbėjo.

Suvirpėjo šahas, veidas jo nubalo, prisilenkęs prie tarno paklausė.

— Aš nenugirdau, ką pasakei tu melagingas verge... Sakyk aiškiau.

— Temiras Aksakas prie sostinės tavo artinasi, didis įsakymų davėje,—ramiai, bet aiškiai atsakė tarnas.

Greitai, kaip vergas, o ne kaip karalius išbėgo šahas ir sutiko savo pavaldinius ir pulkininkus didžiam nerymasty.

Atskirame kambary jis ilgai kalbėjosi su jais, o paskui dešimtį pasiuntinių, pačius geruosius, su turtingomis dovanomis išsiuntė jis pas Temirą Aksaką.

Tuo laiku pasiuntiniai į priešų stovyklą nuvyko ir lenkdamies Temirui Aksakui tarė:

— Mūsų įstatymų davėjas, didis šahas Persijos, saulės gimdytojas, dovanas siunčia galingiausiam iš hanų, o apie kurio garbę visas pasaulis žino.

Ir davė Temirui Aksakui dėžutę, pilną pačių brangiųjų akmenų, šviečiančius nuostabiomis ugnimis, pasiuntiniai tęsė linkėjimus.

— Priimk, o didis hane, tą dovaną, tą ženklą draugystės mūsų įstatymų davėjo.

Neliesdamas dėžutės, Temiras Aksakas paklausė, akį primerkęs: "Kas ten tokio?"

Pasiuntiniai viršelį dėžutės atidarė ir rodydami brangius akmenis, tarė:

— Tai įstatymo davėjo turtas, iš viso pasaulio jis surinktas ir upės žmonių kraujo pralieta dėl jo.

Paspaudė pečiais Temiras Aksakas, nusijuokė ir rankos judėjimu išmušė iš rankų pasiuntinių dėžutę.

Sukrito akmenys į purvus.

Spiovė į juos Temiras Aksakas.

— Štai kaina tam turtui,—pasakė jis pasiuntiniams.—Ne akmenų aš čia atvykau, o galvos jūsų karaliaus.

Tuoj įsakė nupiauti ausis pasiuntiniams, išvaryti juos su paniekinimu.

Nubėgo pasiuntiniai apkruvinti po kirčiais lazdu.

VI

Kaip šarančiai, skaitlinga kariuomenė Temiro Aksako apsupo sostinę; storas akmenines sienas toronais daužė, kopėčiomis lipo į viršų.

Kariuomenė šoko ginti, vyriškai kovėsi, bet neišlaikė prieš didelę jėgą. Įpuolė laukinės ordos į miestą ir niekam pasigailėjimo nuo jų nebuvo, tiktai paliepimu Temiro Aksako, buvo gyvas paliktas šahas, jo žmonos ir mergaitės. Miestas buvo išgriautas ir sudegintas.

Iš žmonių galvų ir akmenų, sėdynę sau padirbo Temiras Aksakas, nors čia pat, pas jį buvo kalnas pagalvių, kaurų brangių.

Grandinėse, su biauria virve ant kaklo, stojosi prieš jį šahas, o kartu su juo, jo žmonos ir mergaitės.

— Tai tu saulės sūnus?—paklausė šaho Temiras Aksakas.

Nedrįsdamas žiūrėti į pergaltą, Ali-Abasas atsakė:

— Dar nesenai taip mane vadino mano pavaldiniai...

— O patsai tu kaip apie save manai!—paklausė Temiras Aksakas.

— Kodel klausai?—atsakė Ali-Abasas,—patsai žinai, kad paskutinis vergas laimingesnis už mane.

Ir paskui su prašymu kreipėsi į haną:

— Nelauk, liepk užmušti mane.

— Mirtis laimė tau bus, bet aš nenoriu to duoti dar tau,—nusijuokė Temiras Aksakas.—Padarysiu laimingomis iš pradžių tavo žmonas ir mergeles.

Pasakė jis kariams:

— Žmonos ir mergelės įstatymų Irano davėjo, didžiojo saulės sūnaus, tegul būna jūsų žmonomis, o paskui tegu sudrasko arkliai jų kūnus.

Patenkino savo kūno geidulius kariai, pririšo moteriškes prie arklių uodegų, kurias lazdu kirčiais nuvarė į stepes.

Suvaitojo šahas ir puolė ant žemės.

O Temiras Aksakas pasakė kažin ką vienam iš savo mūžų.

Mūza pakėlė šahą, nuvedė prie girnų, liepė jas sukti ir pristatė prie jo kari.

Savo gyvenime šahas netik nedirbo, bet ir nesilenkė pakelti paties pamesto daikto, vos kvapą atgaudamas pradėjo sukti.

Sustojo, kad truputį atsigauti, bet karys, keikdamas, davė su lazda į odą ligi kraujo prakirto.

Sušuko iš skausmo Ali-Abasas, išnaujo pradėjo dirbti, greit rankos apėjo kraujo pūslėmis—oda trūko.

Šaho akyse raudonas rūkas stovėjo ir vos kvėpuodamas nuo troškulio ir nuovargio, pavirto ant žemės.

Iš naujo karys uždavė lazda, bet jis kaip numirėlis gulėjo. Nustebo karys, kad nuo vieno kirčio mirė neseniai buvęs įstatymų davėjas ir sujaudintas stovėjo priešais jį.

Bet šahas nemirė, galvą pakėlė ir lengvai suvaitojo:

— Gerti noriu, gerti...

— Apgavike,—sušuko karys,—moki tu mirusių prisimesti.

Ir lazdos kirčiai liepė imtis už darbo.

VII

Temiras Aksakas puotaudamas žiūrėjo kaip dega miestas.

Vidury puotos nusijuokęs tarė mūzoms:

Eikime pažiūrėsime darbą didžiojo saulės sūnaus, likimo norų į vergą virtusį.

Nuėjo pas Ali-Abasą, liepė pastatyti indą su midum, padėjo saują brangių akmenų, duoną ir aštrų kardą.

— Tu gerai padirbai,—pasakė jis Ali-Abasai—tavo darbas užmokesnio vertas.

Prieš tave keturi dalykai—rinkis iš jų tinkamą.

Nuo troškulio nebeiškentėdamas virpančiomis rankomis jis paėmė indą su midum ir išgėrė jį.

Kol jis gėrė Temiras Aksakas nenuleido nuo jo akių.

Kuomet pabaigė, Temiras Aksakas susijuokė.

— Ne karys tu, Ali-Abasai,—pasakė jis jam, pačio reikalingiausio dalyko tu nepaėmei, o kaip vergas paskubėjai numalšinti troškulį.

Paėmė jis kardą ir modamas tarė jis:

— Tuo daiktu viską gausi, jeigu mokėsi juo mi valdyti! O tu...—nepabaigė ir spiovė jis su panieka.

Vėl spiovė Temiras Aksakas.

— Menknieki tu, o ne didis saulės sūnus!—pasakė jis.

Galvos nepakeldamas lengvai atsakė Ali-Abasas:

— Visi mes niekai prieš likimą.

— A-a! sušuko Temiras Aksakas, tik dabar tu tai sužinojai? O aš jau senai, senai tai žinojau.

Atsigręždamas į mūzas tarė jis:

— Žiūrėkite, štai buvo karalius Persijos, kad jam kaip prieš dievą lenktųsi, nes buvo įsitikinęs, kad jis dievybė, gimdytas saulės spindulio. Bet atėjo laikas ir ta dievybė, kaip vergas su virve ant sprando, stovi prieš mane... Dabar artinasi laikas, kuomet jis į niekus pavirs.

Tais žodžiais pamojo Temiras Aksakas kardą ir galva Ali-Abaso nukrito. Nusijuokė jis, metė kardą ir nuėjo su mūzomis į šėtrą puotauti.

VIII

Hanas Tochtamušis Tereko krante laukė Temiro Aksako, nes žinojo, kad tas į Azijos stepes grįžta per kalnus Kaukazo.

Tochtamušis mūzoms savo sakė, kad greit užeis diena, kuomet jis galybę Temiro Aksako sunaikins, o širdy bijojo jis jo ir dažnai, tyčia vienas šėtroje palikęs galvojo apie besiartinantį galą. Mąstė jis apie savo tabūnininką, ar senai jis jam koją nulaužė? Ir kas? Viso dar tik keli metai, kaip rūsčiu valdovu tapo ir savo kely šlavė nuo žemės veido karalius ir karalystes, kaip vėjas nuo kelio dulkes.

Nekartą galvojo Tochtamušis bėgti iš stepių ir pasislėpti Samarkandos tvirtuose mūruose.

Nekurie mūzos atkreipė į tai domę, kad hanas jau nusigandęs Temiro Aksako.

Šnekėjo jie tyliai, o hano ausis girdėjo tai, nes jų buvo penki šimtai.

Suprato Tochtamušis, kad jau mūzos pastebėjo jo baimę ir kalbėjo apie tai, taip greitai laiku visa kariuomenė pames į jį tikėjusi.

Pamatęs tuos mūzas, apie kuriuos buvo da-nešta, pasakė balsiai, kad visi girdėtų:

Melagiai! Ar man bijoti savo tobūnininko, kuriam aš nulaužiau koją.

Mūzos tylėjo.

Vos tik baigė tą darbą, kaip nuo kalnų pusės pasirodė debesys ir užėsęs, kuris buvo smarkesnis už Tereko užėsį.

Ne debesys tai buvo, o žmonės, kurių priešaky Temiras Aksakas.

Greit pasirodė kariuomenė užkeikto priešo Temiro Aksako. Jų buvo taip daug, kad užėmė visas stepes.

Pažiūrėjo į juos Tochtamušis ir šnibzdėjo.

— Galas man artinasi!

Bet vistiek ant arklio užšoko ir pašleido į priešus.

Pradėjo kovą, kuri tęsėsi tris dienas. Tochtamušis buvo sumuštas ir tik išsigelbėjo bėgimu.

Temiras Aksakas vijosi jį ir jau stepėse išnaujo sumušo Tochtamušio kariuomenę, o jį patį paėmė į nelaisvę ir atidavė kankinimui.

(Galas)

Švėkšna, 1926-III-12.

Žmonėms reikėtų būti tokiems, kokiais jie rodosi, o tokiais, kokiais būti negali, nereikėtų ir rodytis.

Šekspiras

John Kripas.

An Interesting Study

It is very expedient that we Catholics should avail ourselves of every opportunity to study the history of the Roman Catholic Church. The history of the Church is becoming more salient every day. The Roman Catholic Church is being studied by non-Catholics more now than a few years ago. But still there are many outside the Church who know little or nothing of this wonderful ecclesiastical institution, and hence attack and spread calumnies about her as being a source of evil, illiteracy, and a power undermining democracy. So it is our duty, as Catholics, to know the history of our Church in order to refute these arguments against her, to be able to defend her in the future.

The true purpose of this article is to create interest for Church history, to read and to understand thoroughly that the Founder of the Roman Catholic Church was Jesus Christ, True God and Man; that St. Peter, and not any one of the other Apostles, was specifically chosen to rule, govern, and sanctify the Church. This, of course, we know; but non-Catholics do not know this; and it is for us to enlighten them when they question us, or when occasion arises.

At this present day, there exist about two hundred different religious sects, each one of them claiming to have been founded by Jesus Christ. How strange! Christ established only one church and not many churches, "upon this rock I will build My church." They make one exception in claiming to be of Divine origin: they exclude the Roman Catholic Church from this claim. They maintain, and falsely, that the Catholic Church led civilization into ignorance, 'darkness,' and destruction; that in the person of the Pope is the devil; and certainly, Christ could not have found such a church! This was said about the Church and the Pope in the 16th Century; and it is surprising to see many people to-day still maintaining this same belief. This kind of credence was the outcome of the so-called Reformation. Up to that time, there was no history written about the Church. Of course, this does not mean that the Church did not possess any history. Just the contrary. For in the early centuries we find great, eminent historians, like Origen, Tertullian, Clement of Alexandria, Eusebius, and others. All the writings, at that time, were in annals and chronicles. But at the time of the Reformation the Catholic Church did

not possess any general history as we have to-day; and verily, for there was no need for it then. Because for sixteen hundred years, the Catholic Church was predominant; it was the only ruling Church in existence. She figured in government, society, organization, and took part in various other activities. She was known, loved, and feared. Salvation was sought through her, and not through any other source.

When Luther separated from the Catholic Church, in the 16th Century, he, though himself not an historian, encouraged his followers (those more inclined to write) to write fallacious and calumnious history, exposing all the weaknesses of the Church and bringing to light once more the scandalous lives of the dead and decayed churchmen. These latter were to serve a purpose: to attack and destroy the Apostolic Church. These historians, incited by Luther's fiery denunciations, worked unceasingly in looking up the manuscripts of the Church. From these, the writers, discarding the immense good the Church had done, gathered all the deleterious material they could procure, and to promulgate, by their writings, that the Pope is Anti-Christ, and the Church, over which he presides, is his empire; that the Church corrupted and destroyed civilization during the "Dark Ages." The Church was attacked by her own history. And it was this kind of detrimental history that was put in the hands of both the intelligent and common classes. Unfortunately many of them swallowed sinker, hook, and bait. These histories were circulated everywhere, because Luther and his followers were intent upon ruining the Church. Since there were many others who did not have the means wherewith to purchase a history, a scheme was devised whereby to feed them with this corruptible work, and this was accomplished by having men preach it to them on street corners.

Protestants maintained that the Church of the Apostles had ceased about the second century. Then arose the Catholic Church; but during the "Dark Ages," the Church was a tremendous failure, was doomed, and therefore could not be Divine. But with the Reformation the Divine Church was to rise and fulfill God's mission on earth, to bring salvation to men. With this in view, Protestants began to write histories, defending their religion and upbraiding the Society founded by Jesus Christ. But why did

those historians search the chronicles of the Catholic Church to furnish them material for their slanders? If their church was Divine, why did they go to another source for their proof? Strange as it may seem, this they did. It is recorded that a certain historian, Flaccius, of Madgeburg, Germany, and a follower of Luther, toured the Continent gathering data for his work. He was certainly an intelligent man, for he knew where the most valuable sources of information could be found. The monasteries served as libraries as well as places of seclusion for the religious. The Monks, in their cold, dingy cells, spent many long hours copying and writing occurrences; and these were kept in huge volumes in their libraries. Well, this Flaccius determined to visit these monasteries as a traveler. The holy Monks, not knowing who this person was, received him hospitably. But this mean, cunning cleptomaniac (for so he may be termed), in the stillness of the night, stole quietly into the library, and with the help of a candle, tore out the pages on which were recorded the dreadful conditions of the Church. These, he knew, would help him in his diabolical work (for how could it be otherwise?), would help dissipate the minds of the people, create a panic, win the people over to their side, and the Church would crumble to ruin. What ignorance, stubbornness, stupidity, blindness! He did not realize the Church was, and is, Divine! In his blindness, he did not understand that Jesus Christ was supporting the very Church he intended to overthrow! He, a mere nothing, was bulging up against a Divine established Church!

It may be truly said that the Catholic Church was entirely unprepared to meet this attack. An uprising from such a source, as history, was a novelty to her. Never before was she caught unawares. If the attacks against her had been philosophical or theological, she would have suppressed them without any fear or difficulty. But, yet, it seems as though the Church's enemies are her greatest friends. Immediately Catholic historians began, assiduously and with untiring efforts, to write the whole history of the Church. They wrote of her wonders as well as of her abuses. They gave to the world authentic facts; starting from the founding of the Church by Jesus Christ up to the present century, proving that the Roman Catholic Church, and no other, is Divine. All that the Church had done to benefit society, to give peace and happiness to men, and the means of salvation; her conflicts with heresies and the results; her love for learning and the establishment of educational institutions;

men who were famous for sanctity, as well as those who were reprobates; all these were included in these histories.

Though the Church did witness gloomy periods and turbulent times; and though dissensions did happen within the Church, still she was and is Divine; Christ promised to be with her to the end of the world. He said that He would pray for her, and that is why the Church is so powerful. Though the devil will continue to lay snares for the Church, we believe that Christ will keep her immune from them. Her founder did not say anything about it's members being without blemish. In fact, He said that not all would be saints. The Church is Divine, and so cannot err. But her members are human, and so are exposed to dangers just as we are. It is not surprising, therefore, to find Churchmen whose lives were anything but laudable. But due to the narrow-mindedness and bigotry of our opponents, they, imbued with false teachings, wrote immense tomes on the morals of these men as though it were impossible for men, possessing the dignity of the Priesthood, to err. For them it was unbelievable, unheard, and unthought of. The labor and time they employed in writing fictitious histories, should have been converted into more useful and profitable work.

In this short article are some of the principle reasons why we should know the history of our Church. Since we are members of this Divine Society, we ought not to be so slothful as to be entirely ignorant of her history, her works, accomplishments, and her end. A few evenings devoted to this cause, will be pleasantly, interestingly, and profitably employed. We will realize how true is the saying "books are your best friends." They inform us without offending us. By reading true history, we will help the Church immensely in her mission, and we will be instruments in bringing others back to the fold. The good we will accomplish will vary according to our knowledge of history. Here is what a Catholic girl accomplished. One day, Professor Robert Lord, of Harvard University, gave a lecture on history "at a select College for girls." In the course of his lecture something was said "which did not reflect glory on the Catholic Church." This girl immediately resented his statement and proved that what he said was not true. At this, Prof. Lord was amazed and impressed. Afterwards he investigated whether he or this college girl was correct. To his astonishment, he learned that he had erred. He investigated further, and the results of his investigations were: he embraced the Catholic Church, resigned his chair

as professor of history, and is now at St. John's Seminary, Brighton, Mass., studying for the priesthood. This astounding result was due to a knowledge of Church history. What could be

more noble and sublime than to lead others back to salvation! May the story mentioned above be to us a source of inspiration and encouragement in this noble work.

J. S. Baltis

MAY 7

I was idly turning over the pages of a book the other day and all of a sudden these few words caught my eye: "May 7, 1904, restoration of Lithuania's press." I did not have to look twice and read in order to grasp what that day means to the language of Lithuanians. Even now, as I write, I wonder how many of us Lithuanians gave a thought to the significance of the Seventh of May to us, in particular, who are intent upon learning and mastering the language of our forefathers? Or was it just like every other day—it came and passed with its few thoughts and acts, leaving only faint memories behind? Thinking of that day brought such thoughts and visions to my mind as I am about to sketch. Surely, he or she who has heard something of the history of our people, at least, can appreciate the thoughts that come to our minds when we meditate or even think of some of the salient points in the history of our forefathers.

It is a certainty, it is a fact that our fathers, and their fathers, were able only in the utmost secrecy and privacy, before that day, to speak their dear, old Lithuanian tongue, one can justly say, "the most beautiful language there is." They were able only secretly and by smuggling to obtain books printed in their own mother tongue and to read them. For centuries this was a persecuted and forbidden language, and we can see the results of prohibition and persecution that lasted during these centuries in books printed in Lithuanian even as late as 1900 and later. It was almost unrecognizable, at least this seems so to us who are acquainted only with the later productions of our Lithuanian authors. And yet, we should be thankful to God, who holds the destinies of peoples, that he has not allowed the Lithuanian language and spirit to die away. True gold is proven by fire, and Lithuania, more so than Ireland "the isle of saints," more than—I was going to write Poland, who became the chief persecutor of Lithuania—has proven to be true, pure gold.

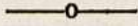
Read her history and you shall see the truth of what I say and write. Study her literature

and you shall learn what our mother tongue has suffered so long and endured. But the spirit of her gifted sons had to find vent even in other languages, in other tongues—and most truly this gives us more honor, this brings to Lithuania more glory—it shows, it proves her's is not a narrow spirit. Her sons have written in Polish and they gave Poland her literature, they have written in Russian—both because they were forced by circumstances, and they showed these nationalities what spirits they were. They willingly wrote in German, some in French and some in Latin and the world might learn to appreciate the Lithuanian character. All these writers wrote as true sons of Lithuania—true, honest, loyal, sincere. For this they suffered—then; they suffer now no more.

In defense of their country, of their tongue, our forefathers suffered persecution in every way, on every side. And as I think of this, I seem to see those people scattered and divided, homes and goods confiscated and driven across the plains of Russia into Siberia; or families scattered throughout Russia, far from home, far from their place of birth—oh, what heart rendings were those! Even the spirit is unwilling that they be pictured, though it permits that such be felt. Separated from kin, they were driven far away to attempt to keep up their lives if they could, or, if they could not, to die like beasts. Human beings are rational animals, but the persecutors considered them merely as animals. The events point to this.

It is true that Lithuania received something back again in 1904, but it was only after the Great War that she was returned all. All, did I say? No, all was not returned to her. Poland is persecuting her now, and it seems that the world is unaware of this, or it considers it merely as a family affair. A family affair! It is better to conceive the persecution of Ireland through centuries as a family affair. Lithuania's Vilna is in the hands of another, and her people are leaving her in fear and are being scattered far and wide! Oh, what is there to do about that?

There is truth somewhere on this globe, there is justice—but the only true justice is in the One Almighty God, and there we lay our hopes and longings, and strive at the same time to do our best. And thus the Seventh of May has given me more faith, more hope, more strength—to fight, to work, to trust and hope in God, the Father of all mankind, and to work for Fatherland.

J. Plytaitis

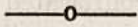
SPRING.

I

Sweet is the Spring
To peasant and king,
But to lovers how most appealing!
Love opens wide
When Thou art beside,
O Spring, our secrets revealing!

II

Sweet is the Spring
To flower and wing,
But to poets what inspiration!
Spring's paradise
Inhabits their eyes
And leaves us but their exultation!

Frances Dombrosky

EMPTY SPACE.

(In dedication to our friend, the deceased Ralph Piragis)

You left an empty space
Dreary gloom, what sadness
Nay, no one, not one
To take your place.

All life calm, serene
Were golden hours yesterday
In our happy throng
Cold ashes, empty space today.

In our hearts a pain,
Eyes dim, sorrow's tears.
Our loss, God's gain,
Empty space, for eternal years.

To our Maker call
Our time we abide
Friend, be there to greet us
On the other side.

Fabian

SKIES O' BLUE.

I

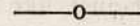
It makes me think of her.
Beautiful color of natural hue.
Yet she's e'en further,
Than the skies o' blue.

II

Still skies o' blue remind me
Of the love I bare,
Of a sacrifice for harmony
For a maiden fair.

III

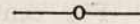
Somebody, I hope,—Skies o' blue,
That from your celestial beauty
I can draw a precious clue
That will make me happy.

J. Plytaitis

MARIJAI!

Mother, could my arms but hold
The flowers of the valleys,
How I would offer these gifts of gold
'Round which creation rallies!
Ah, the sweetness of the flowers,
For too tasteless they!
For the praise of Mary, Queen of ours,
Virgin—Queen of May!
Accept, O Mother, from my hold
These flowers fresh and pure!
From me they are the purest gold
From a treasury all too poor!

J. Plytaitis

O MESSENGER OF GOD!

O goodness of God, Thou tender, sweet Spring,
What oceans of solace to us Thou dost bring!
Surely, none can the things Thou doest
Unless he from God be a messenger truest!

Reading maketh a full man, conference a
ready man, and writing an exact man.

—Lord Bacon

The style of an author should be the image
of his mind, but the choice and command of
language is the fruit of exercise. —Gibbon

Neither is a dictionary a bad book to read.
—Emerson

A. K. Tauragis

Mokslas Nėra Tikėjimui Priešingas

(Tąsa)

Jurų Mauras. “Knygkirmi, tu nėsi perdaug mandagus, su visu savo mokslu.”

Knygkirmius. “Užtikrinu jus, nemanau būti nemandagiu. Judu abu esate gražūs sutvėrimai, ir, drįstu pasakyti, taipgi labai naudingi. Bet neįsivaizdinkite, kad jūs viską žinote, arba kad jūs galite viską žinoti. Ir virš visa ko, jums nedera ginčyti kito sutvėrimo vyresnybę ir gabumus tiktai dėl to, kad jūs jų negalite suprasti.”

Jurų Mauras. “Ir tuomet aš turiu tikėti visoms ilgomis pasakoms, kurias bile kas panorės ateiti ir man pasakyti apie nuostabius kitų sutvėrimų gabumus?—ir, kuomet aš paklausiu kuomi esti tie nuostabi gabumai, ar man turi pasakyti, kad aš jų nesuprantu, bet turiu jiems taip tikėti it suprasčiau?”

Knygkirmius. “Žinoma ne, nebent nuostabi gabumai įrodinėti nuostabiomis pasekmėmis; bet jei įrodinėti, patariu jums jiems tikėti, ar jūs suprantate, ar ne.”

Jurų Mauras. “Norėčiau žinoti, kaip man tikėti tam, ką nesuprantu.”

Knygkirmius. “Labai gerai, tad netikėk! Ir palik tamsus kvailys visą savo gyvenimą. Žinoma, tu tikrai negali nieko suprasti, kaip tik tą, kas yra tavo siaurų gabumų apčiuopiama; tad, jei nori padaryt tuos gabumus savo tikėjimo rubėžiais, linkiu tau laimės, nes tu iš tikro nebūsi perdaug mokslu apsunkintas.”

Jurų Mauras. “Gi aš tau atsakysiu Knygkirmi, kad yra labai lengva paniekinti sau žemesnius. Darytum daug geriau mėgindamas paaikškinti man pačius šiuos nuostabius gabumus, ir taip prašalinti visus kėblumus, kurie mano tikėjimui stovi ant kelio.”

Knygkirmius. “Jei aš mėginčiau nežiūrint kiek, man nepasisektų. Tu negali suprasti net mano vyresnybės.”

Jurų Mauras. “O, Knygkirmi! dabar tai keliesi perdaug į puikybę.”

Knygkirmius. “Ištikrųjų ne; bet tu pats sau spėsi. Aš galiu padaryti daug dalykų, kurių tu negali; tarp kitų, aš galiu matyti.”

Jurų Mauras. “Kuo yra tas?”

Knygkirmius. “Štai, dabar! Žinojau, kad supainosiu tave tuojaus! Na, matymas tai dalykas kurį aš darau labai žingeidžiai, mašina savo galvoj, vadinama akis. Bet kadangi tu akies neturi, ir todėl negali matyti, kaipgi man duoti tau suprasti kuo yra matymas?”

Jurų Mauras. “Na, ištikrųjų, tu gali mums pasakyti.”

Knygkirmius. “Ką jums pasakyti? Aš galiu jums pasakyti, kad aš matau. Aš galiu sakyti, Dabar aš matau, dabar aš matau, kuomet aš einu per jus ir matau jus trupinėlius kuo jūs esate, kurie papuolate po mano maža akimi. Ištikrųjų, aš taipgi galiu jums pasakyti ką aš matau; bet kaip tas jums pagelbės suprasti kuo yra matymas? Jūs akies neturite, ir todėl negalite matyti, ir todėl niekuomet negalite žinoti, kuo yra matymas.”

Zoofitas. “Tai kam mums reikia tikėti, kad yra tokis dalykas kaip matymas.”

Knygkirmius. “O, meldžiu, netikėkite! Iš tikro, aš nežinau kodėl jums reikėtų tikėti! Nėra jokios skriaudos buvime tamsuoliais ir siaurapročiais. Ištikro aš linkėčiau, kad jūs toliau nesiklapatintumėte šiame dalyke; nes judu abudu esate labai varginančiu ir nuobodžiu. Tai iš nieko kaip tik iš puikybės ir tuštybės. Taipgi, po viskam, norite būti sutvėrime augštesnėj vietoj, nei ta kurion padėti, ir jokiis geras neateina iš to. Jei būtumėte patenkinti išmokti nuostabius dalykus vienatiniu būdu, kuris atviras jums, būt man labai malonu papasakoti jums daugiau.”

Zoofitas. “Ir meldžiu, kuris tas būdas?”

Knygkirmius. “Na, iš pasekmių paeinančių iš jų. Kaip jau pirma sakiau, net tame, kame jūs negalite suprasti pačius nuostabius gabumus, turėtumėte malonę tikėti jų esimui, iš jų nuostabių pasekmių.”

Jurų Mauras. “Ir pasekmės to, ką tu vadini ‘matymu’ yra—”

“Žmoguje,” pertraukė Knygkirmius, “kad jis supranta viską apie jus, ir apie visus sutvėrimus, ir augalus, ir akmenis, kuriuos jis gauna matyti; tad, kad jis žino jūsų pavidalą, ir augimą, ir spalvą, ir viską apie sutvėrimėlių celules, tų kurie jumyse gyvena—kiek jauslių jie turi, kuomi jie minta, kaip jie pagauna savo maistą, kaip kiaušiniai išeina iš kiaušinių celulių, kur jūs gyvenate, kur jūs surandami, koki kiti zoofitai giminiuojasi su jumis, kurie panašiausi į jus—trumpai, kuomažiausias smulkmenas; tad jis padeda jus savo rinkiniuose, ne tarp svetimų sutvėrimų, bet prie tų, su kuriais esate artimiausi giminės; ir jis apreiškia jus, ir padaro jūsų paveikslus, ir duoda vardą taip, kad jūs pažinomi kaipo tie patys sutvėrimai, nežiūrint kur surandami, po visą pasaulį. Ir dabar, aš suvišai už-

dusęs iš pasakojimo jums apie šiuos nuostabius matymo vaisius."

"Bet jis kartą palaikė mane už augalą," mąstė Zoofitas.

"Taip; kaip pirma sakiau, jis nebuvo artimiausiai nužiūrėjęs, nei nebuvo išradęs žingėidų įrankį, katras pagelbsti jo dideliai akei įžiūrėti tokius sutvėrimėlius kaip yra jūsų įnamiai. Bet kuomet pasidirbo tą įrankį, ir atsargiai patyrinėjo, jis matė visą apie jus."

"Gerai, bet jis vis mane vadina gyvūnu," pastebėjo Jūrų Mauras.

"Žinau, kad taip, bet esu tikras, kad jis taip ilgai nevodins! Jei esi augalas, užtikrinu jis tą suras patyrinėjęs biskį daugiau."

"Knygkirmi, nori, kad mes tikėtumėme keistiems dalykams," pastebėjo Zoofitas.

"Žinoma, nes nėra galo keistiems dalykams jūsų tikėjimui! Ir ką jūs patys negalite iš savęs sužinoti, turite priimti už tiesą nuo geresnių už save," juokėsi Knygkirmius. "Tai vienatinė tvarka. Tyrinėjimas ir Pranešimas tai vienatinės mokslo įgijimui priemonės."

Čia durys atsivėrė, ir du vyru įėjo į kambarį.

"Ak, mano nauji pavyzdžiai ant grindų!" pastebėjo Gamtininkas; "bet nepaisyk," pridūrė jį sai berinkdamas juos; "čia ir tas, kurio mes norėjome; jis pasigėrėtinai patarnaus mūsų tikslui. Bet paaukosiu tik mažą jo šakelę."

Ir Gamtininkas nukirpo mažą Jūrų Mauro dalį ir padėjo į lėkštukę, ir užpylė iš bonkos kokio skystimo, ir tuojaus atsirado virimas, ir Jūrų Mauro kalkinis lukštas pradėjo nykti; gi abu vyru sėdėjo tūmydamu pasekmę?

"Dabar," kuždėjo Knygkirmius Zoofitui, "šiuodu vyru akyliai apžiūri tavo draugą Jūrų Maurą, mėgindami ką jie vadina tyrinėjimus, kad suradus kuo jis yra; ir jei jiems nepasiseks, aš beviličiai atmesiu visus savo ginčus."

Bet jiems pasisekė!

Vyrai žiūrėjo iki visos kalkės sutirpo, ir nieko lėkštukėj neliko kaip tik menka raudona šakutė su mažais apskritais daiktais ant jos, kas išrodė kaip maži obuolėliai.

"Čia tai be abejonės vaisius," patėmijo Gamtininkas; "dar gi eisime peržiūrėti per žiūronėlį."

Tą juodu ir padarė.

Valanda ar daugiau praėjo, ir it kokis migdantis užmiršimas apėmė Knygkirmį ir jo du draugu; nes jie laukė tolimesnių pastabų iš Gamtininko. Ir, todėl, su pašokimu jie išbudo išgirde jį sakant, "Nėra galima ilgiau nei mažiausiai abejoti. Jei aš kada nors kiek abejoju, dabar visai neabejoju; ir Korolinos turi būt vėl sugrąžinamos atgal į savo vietą tarp augalų!"

Gamtininkas juokėsi nuplėšdamas užlipdytą užrašą nuo pavyzdžio, ką jis padėjo ant naujos popieros, ir užrašė tarp Raudonųjų Jūrų Maurų.

"Tai jis ištikrųjų surado, kuo mūsų draugas yra!" šaukė Zoofitas; "ir jis taipgi tiesą pasakė apie vaisių! O, Knygkirmi, Knygkirmi! kad aš galėčiau žinoti kuo matymas yra!"

"O, Zoofite, Zoofite! Neaivok dykai savo laiką stengimės paskui tą, kas neatsiekama! Žinai kuo jautimas yra. Gerai, aš pasakyčiau tau, kad matymas yra kuo nors panašaus į jautimą, tiktai jis labai skirtingas. Ar to užteks?"

"Išrodo kaip menkniekis."

"Taip, menkniekis. Negali būti atsakymo kitu, kaip tik menkniekis, jei nori suprasti 'tikrai tikrenybe', kaip tu vadini, tai gabumai tave viršijanti. Išaiškink akmeniui ant kurio tu augi, kuo yra pajautimas!"

"Kaip aš galėčiau?" sakė Zoofitas; "jis neturi jausmo."

"Nedaugiau kaip tu matymo," atrėžė Knygkirmius.

"Tas ištikrųjų tiesa," šaukė Zoofitas. "Knygkirmi! Aš esu užganėdintas—pažemintas, turiu prisipažinti, bet užganėdintas. Ir labar aš džiaugsiuos mūsų stoviu čia, didžiuosiuosi savo nauju valdovu, ir gerėsiuos jo nuostabiais gabumais, net jų negalėdamas nei suprasti."

"Didžiuojuosi savo mokniu," atsakė maloniai Knygkirmius.

"Ir aš esu vienas iš mokinių," murmėjo Jūrų Mauras; "bet pasakyk man dabar, ar yra dar kokių kitų nuostabių gabumų pas žmogų?"

"Keleri," buvo Knygkirmio atsakymas; "bet, kad juos tikrai pažinus reikia juos turėti. Žemesnio gabumas negali apimti pilną aukštesnio supratimą. Tačiau aprubežiuoti savo tikėjimą rubežiais savo mažų gabumų, reikštų save prisirišti prie medžio papėdės, ir neigti jo augštesnių šakų esimą."

"Aš spėju, nėra kitų gabumų virš tų, kuriuos žmogus turi," niuniavo Zoofitas.

"Aš toli gražu to nesakau," atsakė Knygkirmius; "priešingai—"

Bet ką jis būtų toliau pasakęs niekas nežino, nes durys vėl atsidarė, ir Gamtininkas, kuris dar vienas sugrįžo, praleido vakarą padėdinėdamas pavyzdžius į jų atskirus tomus ant lentynų. Ir buvo daug, daug laiko pirm nei Knygkirmius juos vėl matė; nes tomai, kuriuose jie buvo laikomi buvo rusinėj odoj apdaryti, kurios uoslės jis ypatingai neapkentė, tad kad jis niekad negalėjo prieiti prie jų kitam draugiškam pasikalbėjimui.

(Penktas Prilyginimas Seks)

Pastabos ir Apžvalga

Kun. Dr. J. Navickas važiuoja su Liet. Vyčių ekskursija. Birželio 14 d. su Liet. Vyčių ekskursija važiuoja Kun. Dr. J. Navickas, Amerikos Lietuvių Bernaičių Kolegijos Rektorius. Taipgi šios kolegijos važiuoja du studentu: Alfonsas Jogminas ir Pranas Skrodenis. Abu Brooklyniečiai.

Kun. Dr. J. Navickas nuo pat savo atvykimo Amerikon (dar prieš pasaulinį karą) darbuojasi su Liet. Vyčiais.

Kelis metus buvo išvykęs studijoms į Šveicaryų poetingą šalį, į garsųjį Friburgo Universitetą; išlaikęs kvotimus gavo daktarato laipsnį. Nors ir gyvendamas toli už banguojančio okeano, jo siela visuomet buvo su Liet. Vyčiais, karts nuo karto parašydavo po straipsnį į "Vytį."

Užbaigęs universitetą, aplankęs savo tėvynę Lietuvą, sugrįžo į Šv. Valst. ir aktyviai pradėjo darbuotis jaunimo tarpe.

Ypatoje gerb. kun. dr. J. Navicko jaunimas turi teisingą patarėją, prietelį ir malonų artimą draugą. Kad nors dalinai atsilyginti už Jo kun. J. Navicko darbus, XIV Liet. Vyčių Seimas išrenka dvasios vadu.

Būdamas dvasios vadu, kun. J. Navickas kiekvienam "Vyties" num. rašinėjo straipsnius, liečiančius jaunimo klausimą.

"Vyties" Red., Adm. ir visi Liet. Vyčių organizacijos nariai linki gerb. darbuotojui laimingos kelionės į tėvynę Lietuvą.

* * *

Keli mėnesiai atgal pradėjo rodytis viena-kita žinutė spaudoje liečianti mūsų C. Rašt., kaip ir norėdami sužinoti ar ji važiuos į Lietuvą, ar ne? C. Rašt. perskaičius paliečiančius ją spėjimus, gudriai nusišypsodavo ir vėl pasilikdavo viena savyje užsidarius. Tad čia ir parodė mūsų C. Rašt. savo tvirtumą, sugebėjimą išlaikyti paslaptį iki pat galo, tai yra iki tai dienai, kada tikrai sutvarkius savo reikalus pasakė, kad: "Važiuoju į Lietuvą su L. Vyčių ekskursija" ir parodo kelionės reikalingas visas.

Ta žinia nemažai nustebino kiekvieną iki šiol lauziusį galvą, mėginusį rišti tą klausimą: "Važiuos, ar nevažiuos?"

Nesenai dienrašty "Drauge" tilpo straipsnis liečiantis būsiančią L. Vyčių ekskursiją, tarp kitko paminėta ir C. Rašt., p-lė A. Rubliauskaitė. Girdi: "Nors ir turinti iš ko, ir galinti važiuoti, bet nevažiuoja."

Nežinystės rūkai, kuriuos sukėlė moteries pasiryžimas, išlaikymas paslapties, staiga nukrito ir visiems pasidarė aišku.

"Vyties" Red., Admin. ir visos organizacijos jaunimas linki p-lei Rubliauskaitei laimingos ke-

lionės į Lietuvą, į mūsų bočių žemę. Neabejojame, kad ji ten turės daug linksmų valandėlių. Sakoma, kad žmogus patekęs linksmon draugijon užmiršta apie visus kitus. Čia ir vėl tenka susidurti su nežinojimo rūkais, ar tik neatsitiks ir su gerb. mūsų C. Rašt.?

Klausti? Nieko negelbės, nusišypsos ir pasiilks užsidarius savo paslaptį. Tad likimui atsidavę lauksime; lauksime 3 mėnesius, ką mums parodys ateitis?

Laimingos kelionės. Laimingos kelionės mūsų ekskursantams perplaukti okeano vandenyną, pasiekti Lietuvos uostą Klaipėdą.

O kaip jie laukia amerikiečių lietuvių, kiekvieną laivą atplaukiantį iš Amerikos atlankyti savo tėvynę lietuvių Klaipėdos gyventojai pasiitinka su didžiausiomis iškilmėmis, triukšmingomis ovacijomis. Visu Baltijos pajuriu nuo Klaipėdos iki Palangos gaudžia orkestrų iškilmingi maršai, prakalbos, sveikinimai vieni kitų.

Klausaisi to visko, ir patsai savęs klausai nustebęs, arg tai ištikrųjų? ar neapgaušinėjimas savęs? Juk Klaipėda-Memel neseniai buvo vokiečių miestas, kuriame vos galėjai susikalbėti lietuvių kalba.

Trūko vergijos pančiai, kurie kelis šimtmečius varžė Lietuvos kūną, priešai kasė duobę, kad galutinai ir ant visados palaidoti lietuvių tautą, bet Visagalio ranka parėdė kitaip.

Lietuva pagyvenus penkis metus savo laisvo gyvenimo jautėsi nuskriausta, nes Alijantai pažadėję Lietuvai Klaipėdą manė ant visados joje šeimyninkauti. Narsioji Lietuvos jaunuomenė, slaptomis bėga nou savo tėvų, apleido mokyklų suolus ir su ginklu rankoje išvijo neprašytus svečius ir Klaipėdos miestas, pergyvenęs kelis šimtus metų po svetimųjų "globa," pasipuošė trispalvia Lietuvos vėliava.

L. Vyčių ekskursantai, nuvykę Klaipėdon, sudės žuvusiems jaunuoliams vaduojant Klaipėdą vainikus. Žuvusiųjų tarpe nevienas randasi buvęs pavasarininkas, ateitininkas, nevienas, kuris daug žadėjo ateityje mūsų tėvynei. Šiandieną ramiai ilsisi jų kaulai laisvoje Lietuvos žemėj. Klaipėdos krašte pergyvenę audringas savo jaunystės gyvenimo dienas ir tuose audrų sukuriuose žuvo. Žuvo, kad savo krauju nupirkti tėvynei laisvę!

Iš Klaipėdos lydimi vietos gyventojų lietuvių Nemunu nuplauks į laikinąją Lietuvos sostinę, į senelį Kauną, į dabartinę Lietuvos širdį, iš kurios gyvybė plaukia visai tautai. Liepos pradžioje prasideda pavasarininkų Konferencija, ateitininkų Konferencija ir Dainų Dienos šventė, kurioje dalyvaus apie 3,000 dainininkų.

Kalny klajoklė.

Iš Mano Dienyno

(Skiriu a. a. Vladui B.)

(Tasa)

VI.

Salė pilnutėlė žmonių. Drama baigiasi, kurioj Stenia taip sekmingai vaidino. "Bravo," "bis," gėlių buketai lekia scenon. Stenia laiminga, triumfuojanti, šios dienos pelnytus laurus sudeda po jo kojų. Sveikinimai, linkėjimai, visa tai niekis prieš jo kelis sveikinimo žodžius ir rankos pabučiavimą.

Šokiai. Muzika groja liūdną "Bangų valsą." Stenia šoka su juo... Ji nieko nemato, tik baltą rožę prie jo krūtinės, nieko nejaučia, tik jo kvėpavimo atdūsius; ji girdi tik jo širdies plakimą ir silpnus, tylus valso aidus, kurie tik supa, neša toli, toli nuo šio šokančiųjų triukšmo, svajonių karalijon. Norėtūsi taip amžius suktis ir suktis garsų verpetuos.

Visą vakarą Stenia šoko tik su juo, arba abudu griežė. Bet kaip ir visada, laimės valandėle lydi skaudus ilgesys. Jis rytoj išvažiuoja, nes tuoj prasideda mokslas, baigės vasaros atostogos.

Tyli mėnesiena naktis viliojo savo prieglobstin. Sodo alėja tyliai slinko du šešėliu. Ką tik linksmuose, laime spindinčiuos veiduos buvo matyti tylus slepiamas liūdesys. Kalba nesirišo, mintys pakrikę.

— Stenia, aš išvažiuoju. Neužmiršk, ką man prižadėjai ir nesudrumsk tos šventos meilės praplaukiančiais gyvenimo šapais. Atmink, kad mano svajonės ir visi troškimai priguli tik tau. Ką kalbėjo mano smuikas, ko verkė, skundė—tu žinai. Paslėpk tai giliai savo širdy ir nedrįsk tomis sielos stygomis skambinti kitiems. Aš tikiu tavim, kad nėsi viena iš tų, kurios taip lengvai žaidžia savo jausmais ir savo tuštumu taip išnaudoja gyvenimą. Aš myliu tave, kaip nieką pasaulyj dar nemylėjau ir tą meilę nusinešiu ir savo kaban.

— Tyli naktis ir skaistusis mėnulis bus mano meilės liūdininkais. Geriau mirti, nekaip sugriauti tą išsvajotąjį mūsų laimės rūmą!

Ir apkabinus jo kaktą Stenia pabučiavo jo karštas lūpas. Ir skrido malda į Visagalio sostą, kad jis sustiprintų ją toj meilėj, kuri turėjo pasiekti aukščiausių jos galimumo ribų.

Paliko Stenia viena su savo sunkiuoju ilgesiu ir galinga meile tvirta ir ištverminga.

VII.

Senai Stenia jau sėdi mokinės suole. Linksmų draugių būrelyj ji linksmu, visuomet paten-

kinta. Ji gyveno tą giedrą savo jaunystės pavasarį, kurį puošė jaunutė meilė. Jai saulė skaisčiau spindėjo, kaip visuomet, jai gėlės gražiau žydėjo ir visas pasaulis amžiną tvėrimo himną giedoj. Meile alsavo laukai ir girios, ir gyvenimas buvo toks gražus, viliojantis... Stenia norėjo dar daugiau dirbti. Ji mylėjo žmones ir kiekviena proga rodė savo širdingumą, kiekvienam ji norėjo padėti, liūdintį paguosti. Ir visa tai vien delto, kad ji pamylėjo kitą sielą, kurios meilės kibirkštėlė sukūrė jos krūtinėj negęstantį aukurą, kuriame ji turėjo sudegti.

Stenia begalo myli dainas ir tyliais vakarais su savo gerąja Eliute jos pievelėj susėdusios ilgai, ilgai dainuodavo... O ilgesio ir begalinio liūdėsio pilnos dainelės skrisdavo iš dviejų jaunų krūtinių toli, toli į begalinę laukų platybę, o aidas miške atsimušęs, nykdavo... Ir buvo, kas slapčiomis jų klausydavo, už tai ir "gražiuoju duetu" jas praminė. Bet ir tos dainelės ir tylių vakarų svajonės lėkdavo į jį, į jos numylėtą Vladelį. Tik jam aukojo Stenia visus savo liūdėsius, svajones ir dainas.

Dažnai ji skambindavo ir fortepijono gaidomis norėdavo nuslopinti tą begalį ilgesį, kuris kaip vagis sielon išibraudavo ir išvogdavo tą ramų, tylų linksmumą. Tyliai plaukia akordai "Laukimo," bet veltui... jis toli, nebeateis, kaip seniau ir nepaguos jos. "Meilės ašaros," "Sužeistas aras," tai mylimieji jos dalykėliai, nes tuos kartu su juo grieždavo. Skambindama Stenia gyveno tas valandas, kada jis savo muzika jai pritardavo. Klajoklė siela niekur neranda ramumo, visur Stenia viena su savo ilgesiu. Bet visa tai niekis, tas meilės pagimdytas ilgesys prieš tai, ką likimas rengė dar gyvenimo nepažįstančiai Steniai. Ji niekad ir nesapnavo, kad likimas jai rengė tokį smūgį, kuris galėjo ją amžinai prislėgti.

Bartkai, 1927-I-17 d.

Nebūtinai reikalas man gyventi, bet būtinai reikalas, kad reikalingoj vietoj būčiau reikalingu laiku.

Pompėjus

Nesistenk perspėti nusiminimo, ir nesirūpink tuo, ko gali visai nebūti. Laikykis saulėtoje gyvenimo pusėje.

Franklinas

Sveikata yra proto sąlyga, o jos ženklas yra linksmumas.

Svett-Marden

Bataille

Vabzdžių Deivė

Nuobodu mažam Princui graziame sode. Jis bėgioja paskui drugelius, kurie skraido tarp dobilų ir nusileidę ant rožių lapų džiaugiasi jų skaistumu. Jisai užpyksta ir mindžioja žavinčius žolynus, o šie, liūdnai, nulenkia galvytes po jo pėdomis.

Štai atskrenda jų visas pulkelis; taikosi nusileisti ant žiedo. O! gražusai, aukso drugeli! Greičiau, nosinukę, skrybėlaite!

Ir štai, malonų vabzdėlių sučiupo, jaučia užgniauztoje rankoje. Jis nori jų pamatyti ir pabučiuoti, ah! silpnas drugelio kūnas dreba kaip lapas prieš vėją, jo spalvuoti sparneliai plasnoja, ant savo pirštų jis pastebi dėmę ir aukso žvynelį dar neseniai blizgančių saulėje! Nelaimingas drugelis paskutiniu kart suplasnoja, krinta prie rožės, kurią taip mylėjo, ir miršta.

Mažasai Princas verkia, kenčia... pamaži nusitolina į vieną alėją, pas didžiausią parko liepą ir čia-pat užmiega.

Mažasai Princas sapnuoja. Jis sapnuoja ir mato ateinant pas jį liūdną, mažą Deivę, kurios malonus veidas primena jam jo motiną. Deivė atsisėda į rožės vainiką, kurį neša aukso drugeliai. Rožės lapeliai linguoja zefyro pučiami, drugeliai ima lėtai plasnoti sparnais. Aplinkui juos dūzgia rudais korsetais bitelės, žvynelius atmetusios į šonus, kurių petelėliai panašūs Dievo karvyčių spalvai, ar sidabro taškeliams. Kiti, įvairiaspalviai drugeliai apsupti mėlynųjų libelijų, ateina sveikinti karalaite.

Deivė atsistoja prieš miegantį vaikelį ir jam kalba tyliai, kurios balsas lyg upelio marmėjimas, lyg lopšelio niūniavimas, kaip muzika ką užžavi.

“Meiuti,” sako ji jam, “aš suprantu iš kur tavo neramumas: tavo maža širdis serga, nes mirė nelaimingas drugelis!”

“Veizėk į mano gražius vabzdėlius, kaip jie laimingi saulės spinduliuose. Pažvelk, meiluti, aš juos atvedžiau čia, kad tave nuraminti. Ah! neliesk jų daugiau, nesužeisk jų, nedaryk jiems kančių! Klausykis jų ir gėrėkis kaip laksto po rožes, pasirodo žieduose arba žaidžia žolėje. Mylėki juos labai: tu išmoksi jų kalbą, ir tada, mano numylėtas, jau niekad nenuobodžiausi, tavo maža širdis pasitaisys.”

Taip jam sako maža, gražioji vabzdžių Deivė, paskui išnyksta patvindintame besileidžiančio saulės spindulių vežime. Mažasai Princas pabunda trindamas akis.

O, po šiai dienai, kūdikis daugiau niekuomet nenuobodžiauja, kai jis pasivaikščioja graziame

sode, nes vabzdėliai yra jo draugai, jie Princui pasakoja įdomius daiktus ir jis stebėklingai juos supranta.

Ar tai stovėdamas prieš krūmus rozetų, ar tai gulėdamas tarp dobilų žolėje, jis seka kiekvieną jų judėjimą, plastingą lakiojimą; o jeigu kartais, pailsintas vaikščiojimo, karščio ir studijų, užmiega alėjos krante po aukšta liepa, tada aukso drugeliai, be baimės, atskrenda paglostytų jo garbiniuotų plaukų, nusileidžia ant besišypsančių lūpų lyg ir ant rožės skaisčios, ką dvelkia pavasario parfumu.

Vertė Vincentas.

Paryžius, 24 geg., 1926.

—o—

Į LIETUVĄ SU VYČIŲ EKSKURSIJA.

Dabar, kuomet Lietuva yra nepriklausoma valstybė, kiekvieno lietuvio išeivio yra priedermė aplankyti savo gimtinį kraštą, aplankyti savuosius, pasigerėti brolių nuveiktais darbais, pakvėpuoti tyru Lietuvos oru, atgaivinti jausmus.

Kuomet Lietuva vaitojo po maskolių meškos letena, tuomet buvo pavojinga ir bandyti vykti savo tėvynėn, nes rusų žandaras-raudonsiulis tuoj prie tavęs prisikabindavo, dabar jau drąsiai galime vykti, nes mūsų prispaudėjai su gėda turėjo apieisti Lietuvą, taigi naudokimės proga ir visi lankykime savo gimtinį kraštą, kur augome ir praleidome laimingiausias jaunimo dienas.

Šiais metais Lietuvos kaimo jaunimo “Pavasarininkų” organizacija švęs 15 metų savo gyvavimo sukaktuves ir toms sukaktuvėms paminėti turės didelį seimą-konferenciją, kur suvažiuos šimtai gražaus kaimo jaunimo, atstovaujančių 50,000 jaunimo “Pavasario” organizaciją.

Am. Lietuvių Vyčiai tą jubilėjinį seimą žada aplankyti su skaitlinga Amerikos jaunimo ekskursija. L. Vyčių ekskursija išvyksta Lietuvon birželio 14-tą dieną, iš New Yorko be persėdimos tiesiai Klaipėdon, todėl visi, kurie tikrai rengiasi šįmet vykti Lietuvon vykime su Vyčių ekskursija, nes birželio mėnesis pats patogiausias laikas vykti, tuomet ir jurės būna ramiausios. Tėveliai, leiskite savo sūnelius ir dukreles aplankyti mūsų brangią tėvynę Lietuvą. Pagelbėkite jiems susipažinti su Lietuvos jaunimu, pakvėpuoti tyru oru ir pažinti Lietuvą su jos Birutos kalnu. Nepasigailėkime šimtinės, kitos, nes tas šimteriopai apsimokės. Tikrai čia augusiam jaunimui duodami susipažinti su Lietuva išgelbėsime juos nuo ištautėjimo. Tikrai pažinę Lietuvą ją pamylės ir brangins jos kalbą.

Taigi kas tik gali vykime Lietuvon į “Pavasarininkų” 15-os metų jubilėjinį seimą-konferen-

ciją ir savo dalyvavimu prisidėkime prie tos iškilmės pagražinimo. Vykime ir pamatykime kaip mūsų jaunoji karta, jaunimas tautos žiedas, kaip jie seimuoja ir kaip savo reikalus tvarko.

Taigi, visi Lietuvon su Vyčių ekskursija birželio 14 dieną.

Federacijos Sekretorijatas.

—o—

J. Dulkynas.

Neverkit Pas Kapa...!

“Minėkit ne pragaištį mirtį, kapus,
Bet kovą, vien kovą be galo:
Geresnio paminklo didvyriams nebus,
Kaip vykdytas jų idealo.”

Iš “Vainiko”

Mūsų Lietuva šiose pastarosiose dienose yra pasriuvusi aštriai sielą perveriančiame gėdulingume. Priežastis to varginančio, liūdinančio gedėjimo yra kelių Tėvynės ištikimiausių, darbais bei mokslu brangiausių Sūnų mirtis! Tikrai susipratusioji, sąjaučiančioji lietuviškoji visuomenė begalo šiose dienose gėda netekusi šių garbingųjų, Tėvynei taip brangiųjų didvyrių. A.a. Arkivyskupas Matulevičius, a.a. Daktaras Basanavičius, a.a. Inžinierius Vileišis ir a.a. Mokytojas Damijonaitis ypatingiausiu būdu virkdino savo iš šios šalies—pasaulės visišku prasišalinimu skaitlingas lietuviškas minias. Apie sukeltąjį gedėjimą (iš priežasties jų mirimo) man nereikia čion plačiai rašyti—Jūs visi tai gerai žinote. Šiame rašinyje mano siekiu yra gilintis į viršuje parašytųjų eilių mintis.

Tos eilės yra paimtos iš knygos “Vainikas,” Binkio paruoštos. Autorius šių vartojamųjų eilių yra “Vaidilos Ainis”—Julius Janonis (1896-1917).

Mintys kurios yra talpinamos šiose eilėse aišku labai prakilnios. Šiam lietuvių savo mirusių didvyrių gedėjimo metui šios eilės, šios mintys, prakilniosios yra begalo brangios, svarbios. Mes privalome, anot jo, neverkti pas mirusiųjų kapus, bet pripažinti jų darbų brangumą, jų idealių vertę ir juos mūsų kasdieniniame gyvenime vykdyti! Mums, Lietuvai, Amerikai, Dievui, visai visatai! reikia daugiau tokių gabių, idealingų, širdingai pasišventusių veikėjų, didvyrių kaip a.a. Arkivyskupas, a.a. Daktaras Basanavičius ir kiti! Netekę jų šiose mums taip brangiose valandose nušluostykime gedėjimo ašaras ir žengkime mirusiųjų idealingaisiais, pramintaisiais, prakilnaisiais keliais! Jeigu mes mylime Juos, branginame atsakančiai Jūsų darbus, nuveikimus, mylėkime ir darbą, prakaitą vedantį prie Jūsų

idealių įgyvendinimo! Toks tai mūsų kelias, lietuviai, šių garbingųjų didvyrių parodytas pradėtas! Žengkime juoju iki pasieksime Jūsų idealių, iki Tėvynei švies laisvoji nepriklausomybės saulelė, iki visos lietuvių širdys pripažins Dievą esant. Tai mūsų darbas—vykdinti a.a. mirusiųjų prakilnuiosius idealus! Negaišinkime veltui laiko beašarodami, nieko vertingo neveikdami. Varykime pirmyn Velionių gražiai pradėtąjį, žymiai pavarytąjį Dievui bei Tėvynei darbą! Tai bus Jiems gražiausiu, brangiausiu, Juos geriausiai garbinančiu paminklu!

Taigi, lai šiojo prakilnaus poeto eilės-mintys ragina mus į naudingąsias gyvenimo bei idealių vėžes! Vykdytas Jūsų idealių bus Jiems iš mūsų silpnutėlės pusės atsakančiausiu paminklu! Tai g, prie idealių įgyvendinimo! prie Velionių pradėtųjų darbų tobulinimo, pildymo! Atminkime vėl kad:

“Geresnio paminklo didvyriams nebus,
Kaip vykdytas jų idealo.”

—o—

VAIČKAUS DRAMOS TEATRO PADĖKOS ŽODIS.

Šiuo teatras reiškia širdingiausį ačiū visiems tiems, kurie šiokiu ar tokiu būdu prisidėjo prie surengimo mums vaidinimų šiose lietuvių kolonijose, būtent:

Kenosha, Wis.: gerb. kleb. Draugeliui, p.p. A. Lauraičiui, V. Strasevičiui, A. Lemešiui, Kaz. Mažeikai ir Kaz. Mažeikai jaunajam.

Waukegan, Ill.: gerb. kleb. Klioriui, p.p. A. Gareliui, M. Skirui ir J. Šalčiui.

Racine, Wis.: gerb. kleb. Balinskui, p.p. P. Karaliunui, A. Gudžiunui, B. Piepoliui, prof. Taujenui, St. Šapikui ir Vasiliauskams.

Chicago Heights: gerb. kleb. Svirskiui, p.p. A. Lialiogai, M. Zarankaitei, S. Trumpičkaitei, Pr. Jonučiai ir St. Mansviliutei.

Melrose Park, Ill.: gerb. kleb. Daumantui, p.p. Vaičiuliui, K. Iviniskui, Ant. Jončai, Jonaičiui, Šimanskiui ir Bražiui.

Gary, Indiana: gerb. kleb. Martis, p.p. Ant. Valėnui, Ign. Adomaičiui, J. Mikėnui ir Ant. Zdankui.

Brighton Park, Chicago: gerb. kleb. Briškai, p.p. J. Brazauskui, J. Barsčiui ir Jovaišai.

Taipgi visiems tiems, kurie pareiškė simpatijos ir užuojautos teatro žygiams, bet kurių pavardžių, skubotumo delei, neteko sužinoti.

Teatro Direkcija.

“Negalima”—tai yra žodis kurį gali rasti vien kvailių žodyne.
Napoleonas

Kas Jaunimo Veikiama

CLEVELAND, OHIO

Iš Liet. Vyčių 25-tos kuopos darbuotės. Balandžio 11 dieną L. Vyčių 25-t kuopa laikė mėnesinį susirinkimą Lietuvos svietainė.

Susirinkimą atidarė pirm. G. Venslovas. Maldą atkalbėjo dvasios vadas kun. Smilčius. Po peršaukimui valdybos, buvo perstatyta kun. F. Gelumbis, kuris nesenai į Clevelando koloniją yra atvykęs darbuotis ir pirmu kartu atsilankė į kuopos susirinkimą. Gerb. kun. F. Gelumbis pakalbėjo kaip mokslą eidamas mėgino kelti lietuvių dvasią, ir dabar prijaunčia dirbančius tautos gerovei, ypač jaunimą-Vyčius.

Plačiai apkalbėta rengiamas vakaras balandžio 24 d. Nutarta rengti didelis veikalas į rudenį; palikta teatraliai komisijai surasti, kuris būtų tinkamas. Apkalbėta koro reikalai; pasirodė, kad gerai gyvuoja; nusitraukė paveikslą, nariai gerai lankosi į repeticijas, stropiai rengiasi prie vakaro. Jaunumečių skyrius neatsilieka nuo didžiųjų. Taip pat dalyvaus rengiamam vakare su dainomis ir žaidimais; tik tiek negeras iš nekurių pareiškimas, kad Šv. Jurgio parap. mokyklos seserys draudžia prigulėti prie Vyčių.

Apkalbėta sporto reikalai; pavesta pirmininkui šaukti viešą visų lietuvių susirinkimą, kurie tik myli įvairius žaidimus.

Buvo ir daugiau raportų ir įvairių smulkesnių reikalų aptarta.

Linksmas vakaras. Balandžio 24 d. Lietuvių svietainė atsibuvo Liet. Vyčių 25-tos kuopos linksmas vakaras; 5:30 val. vakare, paskirtu laiku, pradėta programą. Nežiūrint, kad oras buvo blogas, žmonių buvo pilna svietainė. Programo vedėjas J. V. Sadauskas perstato priaugančių skyrių atidaryti programą, skaitlingas būrys vaikučių sudainavo gražiai porą dainelių, vadovaujant muz. V. Greičiui, ir pažaidė kelis tautiškus žaidimus, kurie žiūrėtojams padarė gerą įspūdį.

Vėliaus sekė lošimas, jauni kuopos lošėjai gerai atlošė juokingą dviejų aktų "School Days" (Mokyklos Dienos).

Dalyvavo lošime sekanti vaidylos, p-lės W. Simonaitė, Jul. Beržinskaitė, Ad. Stepulionūtė, Al. Žemaičiūtė, Elz. Žebriūtė, Al. Kiveriūtė. Iš vyrų: J. Uselis, J. Brazys, V. Jankauskas, K. Norbuta, St. Luiza ir Ant. Uselis. Lošėjai buvo tinkami savo rolėse ir gerai atliko savo užduotis.

Teatrą "School Days" išvertė Lietuvių kalbon kuopos pirmininkas, J. Venslovas, ir pats vaidino profesoriaus rolę, kas buvo pasekmingai atlikta.

Po teatrui sekė muzikalis programos smuiko, piano skambinimai; bet jaunų dalyvių vardų nepamenu.

Padainavo gražiai solo, dvi daini, p-lė Zof. Kučinskiūtė. Sudainavo dueta sesutės Z. ir A. Kučinskiūtės gerai. Užbaigė programą skaitlingas maišytas didžiųjų koras, sudainuodamas tris dainas: "Girios Aidai," "Tykus buvo vakarėlis," "Kas subatos vakarėlis." Vadovavo muz. V. Greičius.

Patartina tam jaunimui, kuris iki šiol neprisidėjo prie L. Vyčių veikimo, kad stotų prie prakilnaus jaunimo darbo, o ateityje daugiau bus galima nuveikti. Kuopos susirinkimai atsibūna kožno mėnesio antrą panedėlį. Koro repeticijos kožno ketvergo vakare. Jaunumečių repeticijos kas subata, pirmą val. po pietų, Lietuvių svietainė.

M. A.

PROTOKOLAS

Lietuvos Vyčių Chicago Apskritys laikė mėnesinį susirinkimą Cicerijoje prie 14-tos kuopos, Šv. Antano parap. mokyklos kambaryje.

Perskaitytas protokolas iš praeito susirinkimo ir vienbalsiai priimtas. Paskui sekė įvairūs raportai:

Šokių komisija per Budrį išdavė raportą iš Apskričio rengiamų šokių, kurie atsibuvo vasario 17 d. Dabar randasi gryo pelno \$97.00. Bet visos kuopos nesugrąžino tikietus ar pinigų.

Kaslink Tradicinio išvažiavimo; kadangi nepribuvo rengimo komisija, raportas atidėtas iki sekančio susirinkimo.

Dramos vakaras, kuris atsibuvo balandžio 12 d., pasisekė visais žvilgsniais. Žmonių buvo daug. Raportas nebuvo pilnas, bet ponas Sakalas sekančiam susirinkimui priuoš pilną raportą.

Vakarinių Valstijų Seimelio surengimo raportą išdavė ponas Sakalas. Svetainė buvo pasamdyta Cicerijoje Gegužės (May) 29 d. Įnešimas bei sumanymas duotas, kad laikas per trumpas, todėl seimas nebus rengiamas. Bet ta pati komisija įgaliota suruošti rezoliucijas. Tadgi kitas apskričio susirinkimas bus prieš-seiminis. Šis raportas bei permaina vienbalsiai priimta.

Baseball susirinkimas atsibuvo prie 4-tos kuopos. Sekanti valdyba tapo išrinkta: Bruno Nausėda, pirm.; A. Valonis, vice-pirm.; J. Martinonis, rašt. Pasirodė, kad lyga rengia šokius Dreamland svietainė, balandžio 27 d. Taipgi buvo priduota bila del stationery—\$9.00. Paaikėjo, kad kuopoms nebus reikalinga mokėti "umpire," nes apskrities lyga tą visa apmokės, jeigu šokis pasiseks. Kaip paprastai, taip ir šmet, bus duodamos dovana tai kuopai, kuri laimės čampionatą. Pirma dovana—\$75.00; antra—\$50.00; trečia—\$25.00.

Komisija del surengimo pagarbos vakaro del "Jack Sharkey" nieko nenuveikė, nes jis neatvažiuos į Chicago per ilgoką laiką.

Pirmininko įnešimu susirinkimai bus laikomi subatomis vakarais, tik per vasarą. Apskritys rengia pikniką birželio (June) 5, 1927. Iš kalno tikietai kainuos 35c.; prie vartų 50c. Taipgi bus duodamos dovanos kuopoms, kurios daugiausia ką išparduos. Komisija per poną Petrulį darbuojasi, kad šis piknikas pasisektų.

Sumanymas duotas, kad Vyčių Apskritys svarstyti apie įsteigimą savo klišo namą. Kadangi laikas buvo trumpas, šis sumanymas atidėtas iki sekančio susirinkimo. Nebuvus daugiau svarstyti, susirinkimas uždarytas.

Sekančių kuopų atstovai dalyvavo Apskričio susirinkime:

4-tos kuopos: J. Martin, S. Šimulis, F. Vainora, A. Petrulis.

5-tos kuopos: V. Striogas, J. Lebežinskas, P. Masis, J. Krivickas, F. Valaitis.

8-tos kuopos: Alex Budris.

13-tos kuopos: Vincent Stancikas.

14-tos kuopos: Jonas Kasulaitis, Ed. Skadauskas, P. Bernotas, F. Mačiulis, V. Vilkanskaitė, A. Rubliauskaitė, A. Trainis.

16-tos kuopos: B. Čerkauskaitė, R. Čerkauskaitė, A. Bubniūtė, J. Katauskaitė:

24-tos kuopos: Ig. Sakalas.

36-tos kuopos: O. Ivinskaitė, N. Rendaitė, B. Perminaitė, C. Mickaitė, K. Mickaitė, J. Juzaitis.

Taipgi dalyvavo J. Červokas ir Pranas Zdankus.

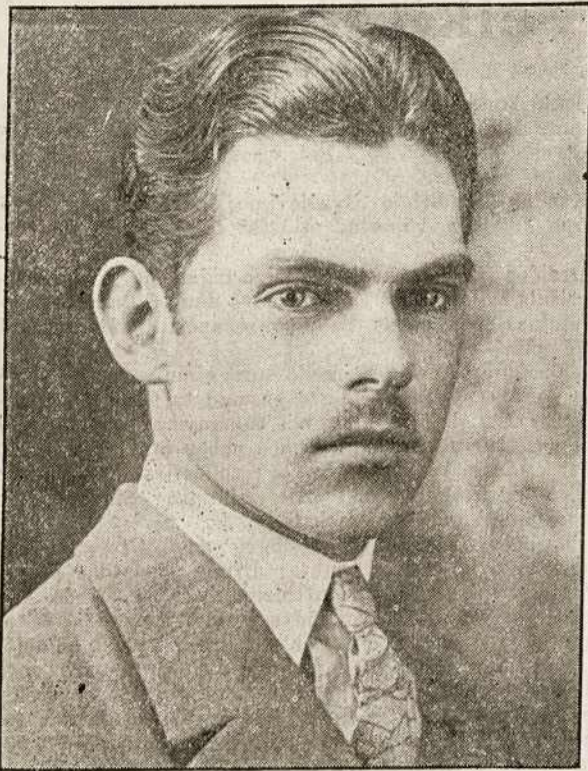
Raštininkas.

HARTFORD, CONN.

The K of L State Convention was held in Waterbury, Conn., April 10th, 1927, and the lodges were represented by the following delegates:

Waterbury, Lodge 7: A. Aleksis, N. Bakunas, P. Paulauskaitė, B. Varčiūniūtė, Anna Mazeikiūtė, M. Andrikiūtė, Al. Murcelynas, John Stankus.

New Haven, Lodge 50: Anna Norkūniūtė, Marion Jokubaitė, E. Simoliūniūtė, Marion Simoliūniūtė, Peter Medelis, Joseph Balčius, Julius Dvilevičius.

KAZYS VIESULA

Dabartinis Lietuvos Vyčių Centro Pirmininkas, didis jaunimo darbuotojas, vyksta į Lietuvą su Lietuvos Vyčių ekskursija, kuriai ir vadovauja.

Hartford, Lodge 6: George Mazenis, Josephine Labeskis, Anthony Labeskis, Anthony Mazotas, Monica Yesmentes, Stanley Shimkus.

New officers were elected for the following year, as follows: J. Kairis, President; M. Jokubaites, Vice-Pres.; C. Yesmentes, Secretary; V. Urbonas, Treasurer.

A big program for this Spring, as well as for the Summer was decided.

An outing was voted upon to be held at New Haven July 17th. Prizes to be given to the winners of the different athletic events that will be planned especially for that day. Watch for further announcements.

A Basket Ball League was started early last fall between New Haven, Waterbury and Hartford. The League was a great success socially and to close up the successful season and at the same time celebrate the victory of the Hartford team, a Big Banquet was held May 14th; a beautiful Loving Cup was presented to the winners, the Hartford team.

A big field day is planned for this September at Winpoq Club in Windsor. Hartford Lodge will have charge of this affair. Tennis tournaments will be played at each city and winners of these tournaments will play the final games at Winpoq.

We hope to see every member turn out for all these affairs for we know a good time is in store for all those that come.

C. Y.

MASPETH, N. Y.

Liet. Vyčių 110 kuopos susirinkimas įvyko penktadieny, gegužės 6 d., 1927, Klūbo kambariuose, 8 val. vak.

Pirmininkas atidarė susirinkimą su malda. Apsvarsčius visą eilę dalykų, Pirmininkas skaito prisiųstą laišką iš ligonbučio nuo sergančio nario C. Litvino, kuris buvo sunkiai sužeistas, kada automobilių trokas pervaziavo

jam abidvi kojas. Nutarta leisti ant išlaimėjimo \$5.00 auksu ir pelną pasiųsti jam kaip pašalpa. Taipgi nutarta jam nuvežti fruktų beskuotė.

Linkime C. Litvinui kuogreičiausiai pasveikti.

Balius. Gegužės 7 d., National svetainėje, įvyko kuopos balius. Jaunimo buvo prisirinkę neperdaugiausia, nes buvo čia pat rengiama net keturį kiti šokiai ir tokiu būdu balius nebuvo pasekmingas.

Sportas. Mūsų kuopos baseball tymui labai gerai sekasi. Jau pasisekė išlaimėti pirmus du (2) iš trijų lošių, ir tikimasi, kad ateityje laimės visus lošius. Valio, Vyčių baseball tymas!

Narys.

CHICAGO, ILL.

Council Thirteen, Rough Neck Town.

Well gosh ding it, we sure ain't won a game as yet, but anyhow we all don't care, we is still happy and carefree and something every one cain't be. But as the good book says, stopping to consider this from the sycological point of view we still are a good bunch of sports, even if we did play West Side on the city's dumping grounds, owing to the fact that their credit is no good at a real park.

Gee whiz, we're going to play the Brighton Park L. K. of A. (Little Kids of America) and I sure am suspenses over what the outcome will be; but doggone it we sure as the devil intend to get more than three runs off a them. How about it team, ain't we, Yah Shuar.

It's been rumored that the rough necks (Town of Lake) are gonna serve "beer" at the district's picnic.

Some of the members in our council are trying to revive the C.B.C., but it seems that nobody wants to join it any more; I wonder what happened, some time ago everybody was so enthused over the idea, now look it, nobody even wants to think of it.

Abe Alplayer.

NEW YORK, NEW YORK.

Fighting gamely until the end, Gloom was K.Oed by Joy in the first minute of their encounter at the Cabaret and Dance, the first of its kind presented to the Lithuanians of the East, May 8, at the Parish Hall of Our Lady of Vilna. This affair was promoted by the Knights of Lithuania, New York Chapter 12.

The spacious dancing salon was profusely decorated with various colored papers and flowers. A large poster, upon which were imprinted the words "Vytis," hung above the stage, whereon played the Merry-go-Rounders, a seven-piece orchestra. Innumerable tables were arranged in Cabaret fashion about the hall.

Gayly gowned hostesses moved among the crowd, which included about 200 persons, among them, the majority being members of the Knights, who had come to attend the convention of the New York-New Jersey district, held in the same hall earlier in the evening.

The program for the evening was introduced by Bob Grosso of the Cineova Pictures Corporation, recently organized by the Lithuanians of New York. He entertained the audience, while the actors and actresses were behind the stage, with witty monologues of Jewish life in America.

Amidst the gayety and glee, Miss N. Gallagher, supported by a chorus consisting of the Misses Agnes Paskey, a former Broadway star, and the coach of the chorus, Ella Lee, Mae Paskey, Vivian Jennings and Mae Lisanke, stepped into the center of the auditorium, and presented a song and dance number entitled "Schoolday Sweethearts."

Following the Revue, Billy West (in person) gave a Charleston Exhibition, which was well received. Other entertaining features on the program were: solo, "High, High, High Up in the Hills," rendered by Miss A. Draymont; solo, "How Could Red Riding Hood," sung by Miss

A. A. RAPOLAS PIRAGIS

Miręs gegužės 15 d. (skaityk korespondenciją iš Detroit, Michigan—West Side).

Mildred Clark! duet, "In a Little Spanish Town," by the Misses A. Draymont and M. Lisanke; Tango Exhibition by the Paskey Sisters; Specialty Jig by Mr. M. Frank; Toe Dance by Miss Betty Ungens, and lastly the Black Bottom Revue by the chorus.

The committee of arrangements includes the Misses Mae Lisanke, Mae Paskey, Anna Draymont and Anna Bogdan and Mr. John Mačiukas. "Z."

DETROIT, MICH.
Chapter 102

Grim death has ascended into our happy midst, taking away our dearest friend, Ralph Piragis, Sunday eve., May 15th.

Oh, what sadness prevails. The dreary emptiness; we do not see him in the accustomed place. With his cheery smile, a word of gladness to all, indeed we miss him so much.

Ralph was the foremost promoter in our colony. He gave more than six years of his valuable time; always ready to undertake all difficult responsibilities. A helping hand to all, peace-maker in distress. No words to express his endeavors for his people and his church.

He has gone at the call of our Maker. Left us crushed in spirit and aching heart. We will face our sorrow as true Knights, with a smile through the tears. We pledge in his honor to carry on the work as he has planned and wished to accomplish.

May 18 our beloved friend was borne from his home by six K of L members and his friends, through ranks formed by all K of L members—young men holding lighted candles; the young ladies clothed in black, wearing black bands on their hair; each bearing a spray of flowers, innumerable floral tributes by a host of friends.

The sad procession moved slowly on to the church, where Ralph had worked untiringly to erect and maintain. With a heavy heart Father Boreišis officiated at a Solemn Requiem High Mass, with the assistance of two priests from St. Ann's parish, a neighborhood parish, where Ralph was well known. Our choir rendered the hymns that were dear to his heart. When he sang them with great joy for Easter Sunday and after.

Professor Olšauskas directed the choir and played the organ, with outer calmness, but his head was bowed with sorrow, heart with sadness, seeing his best pal and friend laid on the death brier before him.

Who made the professor more welcome, when he came as a stranger? Yes, Ralph, he does it all.

Solo by prof. V. X. Medonis. Two violin numbers

by Mrs. V. Medonis, an instructress at the Detroit Conservatory of Music.

Our dearest friend was laid at rest at the Holy Cross Cemetery. We sang our last hymn, said a last prayer, bid our last good-bye on this earth to our pal. Ah, Dear God, grant him everlasting peace in heaven.

F. A. D.

CHICAGO, ILL.

Brighton Park. Vyčių 36-ta kuopa laiko savo susirinkimus kas antrą savaitę McKinley Park svetainėje.

Labai gražų įspūdį padarė mūsų kuopa Verbu rytą, dalyvaujant suvirš dviem šimtam narių, kurie priėmė Šv. Komuniją.

Gaila buvo nariams, kuomet pranešta apie mūsų gambiausią veikėją (?), kurie yra per kelis metus kasos globėjas, kad staiga apsirgo ir nusiūstas ligoninė; atjausdama kuopa nusiuntė jam gėlių bukieta ir fountain pen. Laukiame greito pasveikimo.

Del didesnio entuziazmo ir pagerbimui basebolininkų, balandžio 28 d. surengta jiems bankietas, Perry's svet. Stasys Pieža, būdamas vakaro vedėju, išreiškė vakaro tikslą; jam užbaigus kalbą, tapo perstatytas Pirmininkas Simutis; jisai kalbėdamas priminė kaip ir kur atrado managerį, tai yra Juozą Miller, persikėlusį iš Springfield, kuris stipriai veikia su savo basebolininkais.

Sekantis kalbėtojas, gerai visiems žinomas Mr. Brenza, kalbėjo apie žaidimo tikslus; visi buvo užganėdinti jo kalba, ką liudijo gausus delnų plojimas. Taipgi kalbėjo Kazimieras Ivinskas, o po jo sekė Manageris Miller, Phillips, Zarumskis, Kelpšaitė, Phillipienė ir kiti. Po valgių prasidėjo šokiai. Orkestra buvo 36-tos kuopos.

Gegužės 1 d., 3 val. po pietų, buvo Grand Opening, arba pirmas žaidimas. Mūsų kuopos benas, po vadovystė Simučio, apsirengę baltai, grajindami "March," ėjo aplink žaidimo vietą; paskui juos sekė mūsų kuopos basebolininkai, o paskui juos West Sidės basebolininkai. Sugrįžus prie first base, Pirmininkas Simutis įteikė manageriui Miller "horseshoe" iš gėlių del "good luck." Brenza išmetė pirmą bolę.

Prasidėjo žaidimas. Brighton Parkiečiai supliekė West Sidiečius. Kadangi mūsų kuopa turi daug rooterių, pasirodė reikalinga turėti ir "cheer-leaderių," kuriais tapo išrinkti Antanas Petreikis ir Jonas Juzaitis.

Kuopos narė Adelė Mažeikaitė buvo Šv. Bernardo ligoninėje del operacijos; po sunkios ligos, pranešta, kad eina geryn; neužilgo vėl bus mūsų tarpe.

Mergaičių Atletikos skyrius nors dar nieko daug ne-nuveikė, bet rengiasi prie baseball ir tennis.

Koresp.

DETROIT, MICH.
(West Side)

Pavasaris. Kur pažvelgsi, visur akį traukia tyras žalumas, naujai išsprogusių medžių lapelių. Tik ką pražydusios gėlės taip ir traukia, gaivina kiekvieną jauną širdelę, rodo kelte kelias visą gyvybę kokion tai erdvėn... Pavasaris—gyvybės, linksmumo nešėjas. Tik deja... ne mums, westsai diečiams. Nuo š.m. gegužės 15 d. pabiro iš mūsų akių ašaros; tamsus liudėsio ir gedulo debesys apsiaubė mūsų padangę, kuris ilgai bus apniaukęs visas mūsų jaunimo širdis. Tai siaubūnas, debesys—tai negailėstinga mirtis, kuri išrovė iš mūsų tarpo, visų mūsų geriausį draugą Vytį a.a. Rapolą Piragį. Negaliu išpaskoti visų velionies nuopelnų visuomeniniame darbe, ypač jaunimo tarpe. Tiek tik galiu pasakyti, kad tai buvo ašis apie kurį sukosi visas jaunuomenės veikimo ratas. Maža tokių žmonių, ir mums jį be laiko pagrobė, ar tai ne žiaurus mirties pasityčiojimas... Kaip jis buvo visų mylimas ir kaip visi buvo prie jo prisirišę, parodė jo laidotuvės. Lietuvių svetainėje jo mirimo dieną buvo koncertas su šokiais. Gavus žinią apie mirtį R. Piragio, tuoj buvo nutraukti šokiai ir visi pilnomis ašarų akimis išsiskirstė. Rytojaus vakarui tuoj sušaukta Vyčių 102 kp.

P-LĖ ADELĖ RUBLIAUSKAITĖ

Lietuvos Vyčių Centro Raštininkė, kuri nenuilstančiai darbuojasi kelinti mėtai, eidama pareigas Centro Valdybos nario; pirmiau buvo Izdo Globėja, dabar Centro Rašt. P-lė Rubliauskaitė vyksta Lietuvon su Vyčių ekskursija.

WATERBURY, CONN.

Naujų narių priėmimas.

L. Vyčių 7-tos kuopos nauji nariai buvo gražiai priimti balandžio 30 d., Šv. Juozapo parapijos svetainėje. Pirm. A. Aleksis trumpai paaiškino organizacijos įstatus, ragindamas būti veikliais nariais, ir priklausyti prie nors bent vieno veikimo ratelio, būtent: choro, dramos ar sporto skyriaus. Prisiegą davė dvasios vadas kun. Valantiejus; taipgi gražiai pasveikino naujus narius, įeinančius į Vyčių organizaciją.

Pasibaigus rimtos prisiegos, gerų linkėjimų, prasidėjo kitos ceremonijos, kurias vedė J. Jenušaitis. Buvo tai iniciavimas (initiation). Vargiai greit užmirš!

Toliau sekė užkandžiai ir šokiai. Grojo veltui mūsų Vyčiai vaikinai: K. Gluodenis, J. Aleksandravičius, J. Jokša ir J. Krištonis.

Pertraukoj buvo dovanų išdavimas naujų narių vaju laimėtojams. Pirmiausias, puikus "military set", paaukotas Vyčio J. Bendlerio, teko gerb. kun. Kazlauskui. Antras—gražūs marškiniai, paaukoti Vyčio J. Jenušaičio. Trečias—O. Juodsnukiūtei—trys poros šilkinų pančėkų, paaukotas Vyčio J. Jenušaičio. Ketvirtas—E. Stadalninkūtei—auksinė plunksna, duota J. Wasiliausko. Penktas—J. Šervilienei—perlai, paaukoti J. Wasiliausko.

Motinos Diena. Vyčiai pavyzdžingai apvaikšėjo didelę šventę "Motinos Dienoj." Ant mišių ir prie Šventos Komunijos ėjo in corpore. Po mišių ėjo visi į svetainę,

kur buvo priruošti puikūs pusryčiai. Patarnavo Marijos Vaikelių draugijos narės.

Po pietų ir vakare buvo suloštas veikalas "Katriutės Gintarai," po vadovystė muz. A. Aleksio. Veikiantieji asmenys:

"Katriutė"—lošė Marcelė Andrikis. Kaip vaidinimą, taip ir dainas labai jautriai išpildė. Ji yra viena iš Waterburio tikroji žvaigždutė.

"Jonukas"—Jonas Mažeika, lošė vieną svarbesnių rolių. Išskiriant perdaug greitą kalbą, gerai atliko.

"Gineitienė"—Marytė Orantas. "Adomas"—Albinas Marcelynas. "Rozalija"—Kastutė Liutkus. "Agnė"—Mariutė Stankus.

Viršminėtos rolės buvo mažos—atliktos gerai.

"Barbutė"—Elytė Stadalninkas. Del pirmutinio scenos pasirodymo, jos rolė buvo labai svarbi. Jos kalba buvo aiški. Nekuriose scenose savo rolę nepaprastai gerai atliko. Tikimės ateityje iš jos gerą artistę.

"Magdė"—Ona Juodsnukiūtė, "Žemaitės" rolę puikiai atliko. Charakteriškos rolės tai yra jos "specialty."

"Petras"—Juozas Mažeika. "Matas"—Jurgis Jasinskas. Geriau komiškas roles nieks negalėtų atlikti—ypač pirmasis, Waterburio "Charlie Chaplin," prijuokino publiką tiek, kad reikės per du mėnesius visiems juoktis, atsimentant.

Sena Čigonė—Kastulė Šuopenis. Jos vaidinimas gana geras. Pora scenose būtų galėję būt daug geriau. Vie nok publikai labai patiko.

Jaunimas šoko ir dainavo gražiai.

Veikalas, paimant apskritai, nusisekė gerai. Publika užganėdinta apleido svetainę, klausdami kada kitas veikalas bus statytas. Muz. A. Aleksiiui L. Vyčių 7-ta kuopa yra labai dėkinga už jo pasidarbavimą, surengdama tokį puikų veikalėlį į tokį trumpą laiką. L.

HARRISON IR KEARNEY, N. J.

Geguzės 21 d. L. Vyčių 90-ta kuopa parengė skanią vakarienę ir šokius pagerbimui kuopos sportininkų ir naujų narių.

Puikiai išpuošta Hautmano svetainė darė malonaus įspūdžio: iš lauko pusės suklėstė žalios medelių šakos it vainikais apjuosę aplink visą svetainę, o žavėjančios muzikos garsai veržėsi iš vidaus pro pradarytus svetainės langus, pynėsi su žalių medžių vainikais ir nyko nakties tylioje tamsumoje.

Stalai nutiesti skaniais valgiais ir gėrimais. Laikė vakarienės kalbėjo: kuopos pirm. P. Veleikis, jo kalba visiems patiko; po to kalbėjo basket-bolės ratelio vedėjas A. Makarauskas; jis sakė, kad ateinantį mėną 90-tos kp. sportininkai paims čempionatą Vyčių Apskričio lygoje. Kalbėjo kuopos koresp. J. Stasilionis, sveikino sportininkus ir visus naujus narius; ragino darbuotis organizacijos labui. Gražių minčių pareiškė vargoninkas Pr. Odelis.

Vakaro vedėjas pareiškė susirinkusiems ir perstatė kalbėti Vytį K. Nakrošą, kuris neseniai apsivedė su p-lė Magdalena Savickiūte; juos visi pagerbė atsistojimu. K. Nakrošius pasakė gražią kalbą, pasizadėdamas ir ateityje darbuotis prie Liet. Vyčių organizacijos. Dar kalbėjo S. Budrevičius, dėkojo visiems darbuotojams-joms už surengimą taip šaunios vakarienės.

Rengimo komisijoj buvo šie: Pr. Stasilionis, K. Mikalčius, A. Kasparas, B. Ašakūnas. Šeimininkės, panelės kurios pagamino skanius valgius: E. Šaučiūniūtė ir V. Baranauskūtė.

Jaunimas, pasivalgęs skanios vakarienės, smagiai pasišoko. Visi buvo tuomi patenkinti ir džiaugėsi iš savo nuveiktų darbų.

Kuopos sportininkai sutvėrė baseball ratelį, kuris pasirengęs stoti į kovą su visais kitais, kurie tik panorės.

Su reikalais kreipkitės prie svaidininkų ratelio vedėjo: A. Baranauskas, 51 Maple St., Kearny, N. J.

Koresp. J. St.

**JUOZAS RIZGINIS IR MARIJONA DIRGILAITĖ-
RIZGINIENĖ.**

Juozas Rizginis, Liet. Vyčių 16-tos kuopos narys, ir Marijona Dirgilaitė priėmė Moterystės sakramentą vasario 27 d., 1927, Šv. Jurgio parap. bažnyčioj. Sakramentą teikė kun. J. Pulejkis. Rizginai užlaiko "jewelry" krautuve ir nemažai remia Liet. Vyčių 16-tą kuopą.

Kuopa linki geros kloties jaunavedžiams.

extra posėdis pagerbimui velionies, kur po maldos atidarius posėdį, visi skaitlingai susirinkusieji, sustojo penkioms minutėms... Visų veidai nuliudę, ašaromis apsipylę... Nėra mūsų Rapolo... Laidotuvės, kokių dar nematė Detroitas ne tik lietuvių, bet ir svetimtaučių tarpe. Būna apeigų, eisenu, gėlių, kurias galima už pinigų gauti, bet tokio širdingo atjautimo, kuris čia pasireiškė, už pinigą nenupirksi. Jaunimas nepaiso nei darbo, kurį praleidęs gal ir visai gali nustoti, išlieka ir dalyvauja skaitlingai veik visa Vyčių kuopa, virš 70 žmonių. Procesija sudaro iš namų iki bažnyčios pėsti, nešdami karstą jau-

nimas ant savo pečių. Mergaitės ilgoj eilėj pirm karsto eina su gyvų gėlių vainikais, kurių buvo apie 25. Paskui kartą eina vyčiai ir daugelis kitų organizacijų bei pavienių žmonių. Judėjimas gatvėj policijos sulaikytas pastangomis graboriaus K. Stepanausko. Bažnyčioj pamaldos prasidėjo apie 9:30, kurias laikė vietinis Vyčių dvasios vadas kun. I. Boreišis, kun. Masevičius ir vienas kunigas vienuolis. Iš muzikų, apart art. J. Olšausko, dalyvavo p. V. Medonis, J. Blažys ir smuikininkė p-ia F. Medonienė, kuri taip sujaukino visus savo smuikavimu, kad išspaudė ašarą ir iš sausiausios akies; turbūt delto, kad pati verkdamą grojo... V. Medonis gražiai ir jautriai pagiedojo "Pie Jezu." Choras, paskutinį kartą dalyvaujant Rapolui (nors karste) giedojo mišias ir "Ave Maria." Po pamaldų kun. I. Boreišis prabilo graudžius ir turiningus žodžius, pats vos sulaikydamas ašaras, kurios prasiverždamos, atimdavo nuo jo žodį... Gražia, pavyzdinga eisena nešame karstą į vežimą ir lydime į kapus virš 60 automobilių, atgiedame savo mylimam draugui paskutinį Viešpaties Angelas ir paliekame vieną... Nors grįžome į namus pas jo brolių, kuris visus dalyvavusius vaišino, bet neįjauk... Nėra mielo Rapolo... Laidotuvėms gražiai, tvarkingai ir pavyzdingai patarnavo graborius K. Stepanauskas.

Perdaug man artimas buvo a.a. Rapolas ir delto sunku kalbėti... Norėčiau užmiršti—negaliu. Tik vieną žodį: Jaunime! jei nori atminti savo Rapolą, neužtenka paverkti, paliudėti, bet stok jo vieton ir varyk jo pradėtą darbą tolyn, tuomet tikrai pagerbsi jį. Jis visą savo sielą dėjo Vyčių 102 kp. organizavimui ir veikimui, taigi mes likusieji ugdykim ją dar didesne. Netekome vieno svarbiausių šulų, išrovė vėtra; statykime jo vieton kelis, nors gal ir menkesnius, o tuomet mūsų namas negrius...

Atminimui savo draugo Vyčio a.a. Rapolo, gegužės 24 d. surengta "Gedulo vakaras," dalyvaujant vietos žemesniems kalbėtojams bei artistams ir muzikams.

J. O.

GARBŪS UŽJURIO BROLIAI!

Mes Kurtuvėniečiai Pavasarininkai, norėdami praplėsti savo menką knygynėlį, kreipiamės prie Jūsų, gerb. Vyčiai. Nes mes vieni, ir prie geriausių norų, nieko nestengiamo padaryti. Kaip nemanome, kaip nedirbame—pageidaujamo rezultatų niekaip negalime susilaukti.

Argi galima tikėtis gerų ir gausių vaisių iš savo darbo, jeigu iš visų pusių gula priešingos organizacijos, ir mums prisieina su jomis kovoti?

Turime savo kuopoje tikrai apie 30 narių. Sale susirinkimams duoda gerb. mūsų klebonas. Bet svarbiausiai mums yra praplėsti savo knygyną, su kurio pagalba galėtume įsigyti tiek žinių iš mokslo, kad juomi apsišarvavę drąsiai galėtume stoti prieš savo priešą, ir visuomet įveikti jį.

Knygynėlį jau turime susidarę, skaičiuje 200 knygų. Dalis pirktų, o kitos gautos aukų keliu, tik dauguma apiplyšę, ir vienokio turinio. Įsigijimui daugiau, ir įvairesnių knygų—tikslu, surengė lioteriją, kuri davė pelno vos 60 litų. Taigi, tik senas knygas sutaisėme, o naujoms jau ir nėr...

Tikėdamiesi Jūsų, brangūs Vyčiai, užuojautos, prašome mums tame pagelbėti, ir prisiūsti mums nors atliekamas; knygas, gal kas laikraščių ar centukų, už ką iš anksto pasizadame būti aukavusiems amžinai dėkingi.

O taipgi labai būtų pageidaujama užvesti betarpį laiškų susirašinėjimą Vyčių su Pavasarininkais.

Tikimėsi, kad mus užjausit, ir mus savo dovanomis aplankysit.

Velydami visiems Vyčiams kuogeriausios kloties, pasilikame
Su aukšta pagarba,

Kurtuvėnų Pavasarininkai.

P.S. Visokeriopas dovanas prašom siūsti sekančiu adresu:

Kurtuvėnų "Pavasario" Kuopos Knygininkui

V. Vileikiui,

Šiaulių apskritis, Lietuva-LITHUANIA

Sportas

NASHUA, N. H.

Nashua K of L opened their season with a victory by defeating Lawrence K of L by a score of 15 to 2, Sunday, May 22, at the South Common, before a large attendance of fans. The game was interesting until the third inning, when Nashua let loose their hitting skill and scored nine runs, and then followed with six runs in the fifth inning. Lawrence scored in the fourth and fifth. Paulauskas for Nashua K of L was the outstanding hero, striking out 16 batters. Michealonis hit a home run with three on base. H. Maley also covered the bags with a single to right field and got home on errors. The Nashua K of L showed up fine in their opening game of the New England Knights of Lithuania League. The line-up

Lawrence K of L

Amsby, rf	Phillips, ss
J. Gates, 2b-p	Giceviče, 1b
P. Davidon, 3b	Trashem, c
Grigas, cf	A. Gates, p-2b
Krafton, lf	

Nashua K of L

Zydalis, lf	Michealonis, c
H. Malay, 2b	Uzdwin, 1b
J. Malay, 3b	Kasper, cf
Noraikis, ss	Tatacuk, rf-cf
Paulauskas, p	Kazlauskas, rf

Score by innings:

Lawrence K of L.....	0	0	0	1	1	0	0	—	2	5	9
Nashua K of L.....	0	0	9	0	6	0	x	—	15	12	0

Umpires: J. Spence and T. Grigas.

"Eagle"

WATERBURY, CONN.

The Waterbury Knights of Lithuania Speedboys' basketball quintet, senior quintet, which represented the Waterbury Knights of Lithuania 7th Lodge, during the past basketball season, had one of the most disastrous seasons that a Waterbury K of L basketball team has ever had since its start five years ago. The team won but 12 games out of 21 games played, and most of these defeats they suffered, should have been turned into victories, losing half of the nine games played by only one point. The K of L basketball team also suffered a severe financial setback for the 1926-1927 season, and unless a better financial season is looked upon for next year, it is doubtful whether the Waterbury Knights will be able to sponsor another court outfit. However, it is hopeful that a better financial and more successful court season will be had by the basketball team starting the 1927-28 year.

The team has been managed by August Kankel during the first month of the team's organization, but upon his resignation, he was replaced by Peter Lazauskas, former Crosby High School football star. Tommy Delininkas was appointed captain starting the season, and while he handled the team's activities for the first two months, the Knights enjoyed a fine season. Tommy Delininkas had to leave for one of the leading schools in New York during the last week in December, and Tommy's absence was keenly felt by the team, for the season. Following Delininkas' departure for New York, Albert Dereskevich was appointed captain of the K of L team.

Twenty players were seen in the K of L ranks throughout the season, but three players whose names do

not appear in the Individual scoring averages failed to score a single point. These following players were seen in action in the last ten games played: W. Simmonas, Capt. A. Dereskevich, A. Razieris, J. Stankus, C. Briotti, R. Kane, J. Dereskevich, J. Mažaika.

The success of the team in winning the twelve games for the season, was due in a big measure to the playing of three players on the team, namely: William (Cy) Simmonas, captain of the Leavenworth High School team in Waterbury, and this youngster was the leading individual scorer of the team; Anthony (Slim) Razieris, who played a brilliant offensive and defensive game, and his smiling face was always seen in victory or defeat, and Joe Dereskevich also performed finely at the backcourt, always playing a fine guarding game. Johnny Mažaika, the midget player of the team, also deserves much credit for his fine playing.

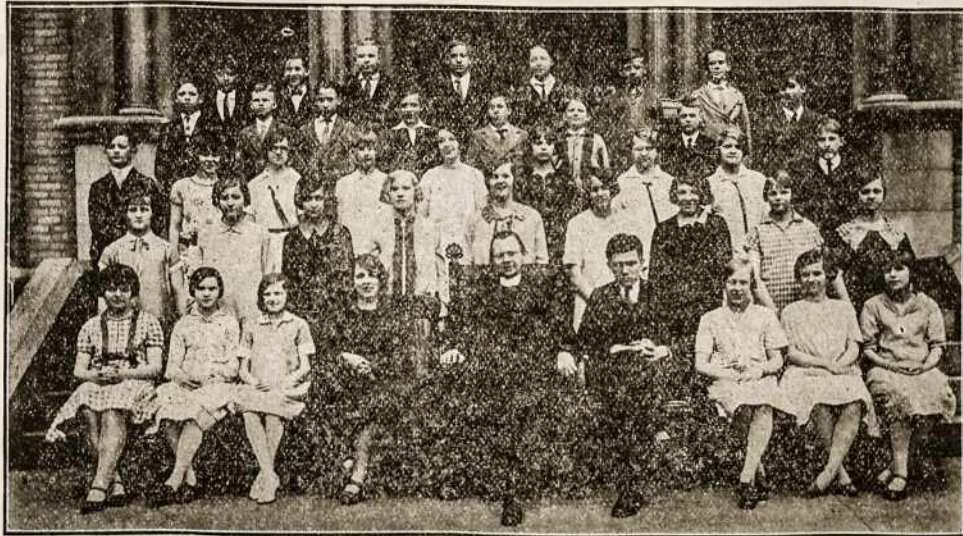
The best game of the season proved to be the Chestertown Collegians-K of L game, which was won by the latter by a score of 46 to 31. The Chestertown Collegians were headed by last year's K of L captain Joe Alexandravich, and composed one of the fastest teams seen in College circles, including such famous stars as George (Gimp) Carrington, whose brother is coach of the Yale Freshman basketball team; Al Lindenburg, another Washington College athlete; Al Lovesky, who was one of the fastest sprinters at Rochester High School, who is now featuring with his running and various other sports at Washington College. Jimmy Colosanto and Joe Alexandravich were the other two all around athletes that played a brilliant game for their college, although it being their first year.

With three straight setbacks and facing the fourth one at the hands of the Chestertown Collegians, the Knights' followers who turned out to witness another loss were given one of the greatest surprises seen in basketball circles, when the K of L Speedboy basketball team, headed by Tommy Delininkas, gave the opponents one of the hardest battles of their lives, the score see-sawing with only one or two points separating the two teams, when in the final quarter of play, the Knights bombarded the Collegian basket with shots that seemed difficult from different angles of the floor, and came through with the deciding points of the game.

Other fast games played were between the Worcester Knights of Lithuania, each team winning on their own court by only a one-point margin, while the Waterbury Knights managed to win over the Elizabeth, New Jersey K of L by two-point margin, but this victory was more of a lucky one for the Waterburians.

The Waterbury K of L Speedboys entered the Connecticut K of L loop, which consisted of three teams, namely: The Hartford Knights of Lithuania, Hartford City Amateur Champions, who also clinched the K of L State title by annexing victories over Waterbury and New Haven; the New Haven K of L and the Waterbury K of L teams. The Waterbury team finished out in second place, but the league was a complete financial failure to both the Waterbury and New Haven K of L teams, for the Hartford team completely outclassed their brethren court outfits. However, it is hoped that the Waterbury and New Haven K of L teams will strengthen their teams for next season, and with three evenly matched teams each Lodge of the K of L in this State will profit financially and also secure more followers to travel with their respective teams.

The season's records are as follows:

PRIAUGANČIŲJŲ VYČIŲ KUOPELĖ

Po vadovyste p-lės Estellos Navikaitės, kuri sėdi po tiesiai kuopos dvasios vado, kun. J. Simonaičio.

Waterbury K of L	Opponents
22	Falcon Big Five 29
22	Falcon Big Five 26
46	Chestertown Collegians 31
47	Collegiates 37
41	J. Delink's Collegians 23
41	Crescent A. C. 21
28	Hartford K of L 46
89	New Haven K of L 9
30	Aeronaut Speedboys 18
33	Panthers A. C. 29
22	Brooklyn A. C. Reserves 29
30	New Haven K of L 24
75	St. John's quintet 37
56	First Methodist Five 17
18	Hartford K of L 48
24	Worcester K of L 25
29	Oakville Indies 30
30	Elizabeth, N. J., K of L 28
34	Hartford K of L 35
32	Worcester K of L 31
24	Hartford K of L 53

Total 773 Opponents 626
Games played—21; won—12; lost—9.

Individual Scoring:

	G	B	F	Points
W. Simmonas	12	60	18	138
A. Razieris	14	36	25	97
Capt. A. Dereskevich	20	36	9	81
J. Stankus	16	37	5	79
C. Briotti	16	28	20	76
J. Devenis	6	29	9	67
R. Kane	9	31	4	66
J. Dereskevich	9	26	5	57
T. Delininkas	4	13	5	31
A. Garbukas	9	7	7	21
J. Mažaika	12	11	1	23
H. Kenausis	6	4	3	11
J. Moore	2	5	0	10
B. Simmonas	1	4	0	8
J. Fellondravich	2	1	2	4
J. Delininkas	1	1	0	2
P. Pranulis	1	0	1	1
Totals	329	115	773	

The following is the record of the Waterbury K of L Speedgirl quintet. Although the record is not as impressive as it should be, the K of L Girls deserve much credit for their fine showing in their first season on the basketball court, and altho' the Knight girls were overwhelmed by large scores at the hands of their more experienced rivals, they expect to reverse these defeats into victories in their 1927-28 basketball campaign. Coach Clem Briotti worked hard and deserves much compliments for making a basketball team out of entirely unexperienced talent, and word has been traveling about that Mr. Briotti will again be re-elected as coach of the Speedgirls' quintet. Manager Miss Della Liutkus and Captain Miss Eva Sheron are also to be complimented for their brilliant work in organizing the team, and Waterbury newspapers have their sporting pages filled with praise for the two Misses' fine work with the K of L Speedgirl quintet. Their record:

Speedgirls	Opponents
2	Watertown Girls 28
6	New Haven K of L Girls 8
5	New Haven K of L Girls 9
11	Oakville Girls 15
13	Mohawks 26
6	St. Raphael's 11
15	Mill Plain Lassies 13
5	St. Raphael 17
16	Mill Plain Lassies 12
37	All Star Girls 17
116	156

The following K of L Speedgirls were seen in action in these games: Misses Olga Geconis, Anna Verseckas, Josephine Jonikas, U. Sardinskas, Bernie Petraitis, Manager Adella Liutkus, Captain Eva Sheron, F. Stadalink, Anna Sabalauskas, Mary Sheron.

The Waterbury K of L Reserves played four games this season, in three of which they came through victorious. Their record:

Reserves	Opponents
20	Hartford K of L Reserves 15
22	Hartford K of L Reserves 16
23	North End "Y" Juniors 39
22	Hartford K of L Reserves 21
87	91

52-ros KP., ELIZABETH, BASKET-BALL RATELIS

Pereitų metų čempionai, taip pat ir šimet. Personalas susideda iš sekančiųjų: stovinti—Stasys Gedminas, Jonas Matulaitis, Adolfas Petokas, Pranas Sidaras ir Juozas Urbonas.

Sėdinti—Adolfas Brazinskas, Juozas Petokas, manager'is, kun. Juozas Simonaitis, Elizabeth'o klebonas, Pranas Raudonis, kapitonas ir vedėjas.

Anthony Razieris Elected New Captain.

Anthony (Slim) Razieris, one of the fastest forwards to don a Waterbury Knights of Lithuania Speedboy basketball suit, was elected captain for the 1927-28 season at a meeting of the basketball players April 10th, at the K of L clubrooms. Mr. Razieris' election was popular, and this speedy player of the Knights will do his best by leading his quintet to a successful season next year. Since Joe Alexandravich's departure for Washington College last year, the Waterbury Knights missed the services of their captain of the 1925-26 season, and during the 1926-27 season the Speedboys were greatly handicapped due to their inability of securing a good leader. However, the appointment of Anthony Razieris as captain for next year has brought joy to the Waterbury K of L players and followers, and they will attempt to co-operate with their leader in bringing Waterbury a successful playing and financial season. J. V. S.

* * *

K OF L SNARES WIN GAME AT THEIR NEW PARK.

Knights of Lithuania celebrated the opening of their new diamond yesterday by lambasting the Auburn Giants 7 to 1. Goddard, K of L hurler, let the Giants down with four hits, fanned nine and contributed a three-bagger and a single to his own box score.

K of L	AB	R	H	E
MacDougall, 1b	5	2	1	0
Lahey, cf	3	0	1	0
Martin, lf	4	0	0	1
Feeney, rf	4	1	1	0
Newquist, ss	3	2	1	0
Lee, 2b	4	1	2	0
Dow, 3b	4	0	3	0
Alone, c	3	0	0	0
Goddard, p	4	1	2	0
Totals	34	7	11	1
Auburn Giants	AB	R	H	E
Chamber, rf	4	0	1	0
H. Lefever, 2b-c	4	0	0	1
A. Smargassi, 3b	3	0	0	1

W. Boyd, ss-p	4	0	0	0
Helms, 1b	3	0	0	0
Carlino, cf	3	0	1	0
S. Smargassi, lf	3	0	1	0
Terrai, c	3	1	0	0
Tomizolia, p	3	0	1	0
Lenard, ss	0	0	0	0
A. Lefever, 2b	0	0	0	0
Totals	30	1	4	2

Auburn Giants	0	0	0	0	1	0	0	0	—1
K of L	1	0	0	2	0	1	2	1	x—7

Summary: Stolen bases—Springfield, 5 Auburn, 0. Two-base hits—Lee, Lahey. Three-base hits—Goddard. Struck out—By Goddard, 9; by Tomizolia, 4. Base on balls—Off Goddard, 1; off Tomizolia, 2. Earned runs—K of L, 6; Auburn, 0. Hits—Off Goddards, 4 in 9 innings; off Boyd, 3 in 1 inning; off Tomizolia, 8 in 7 innings. First base on errors—Springfield, 2; Auburn, 1. Hit by pitched ball—Alone by Tomizolia; A. Smargassi by Goddard. Umpires—Augustine brothers.

* * *

HARTFORD, CONN.

City Basketball Champs Are Guests at Banquet.

There was a merry party at the Hub restaurant April 18 as the formal windup of the city amateur basketball season with the city champions, the Knights of Lithuania, as guests of honor.

The Kofsky Co-ops, who were runners-up for the city title, losing to the K of L in the play-off game after the regular schedule had been completed, were present and there were more than a dozen guests representing the park department, high school committee and the local press.

Dinner was served at 8 o'clock and after the youthful athletes had shown themselves just as proficient at the dinner board as on the chalked court, Supervisor of Recreation James H. Dillon, who conceived the city league plan and put it into motion, opened the after-dinner program by presenting Alderman Roger B. Ladd as toastmaster.

STATO I CENTRO VALDYBA.

POVILAS SIMUTIS

Pirmininkas veikiausias Lietuvos Vyčių 36-os kuopos, Chicago, Ill. Jo pastangomis kuopoje suorganizuota pagarsėjusi orkestra. Per jo pasidarbavimą šiandien kuopoj pilnai gyvuoja dramos, sporto, koro sekcijos. Jo sumaningumas, jo personalinė įtėkmė šiandien po Liet. Vyčių 36-tos kuopos vėliava sutraukė virš 200 narių.

Kuopa supratusi p. Simučio jėgas, jo jauną sielą, jo pasiryžimą dirbti Liet. Vyčių organizacijai, siunčia jį į Jubilėjinį Vyčių Seimą, Elizabeth, N. J., ir savo rezoliucijoj pageidauja, kad p. Simutis taptų Centro Pirmininku!

The first speaker was Professor Edward F. Humphrey, chairman of the high school committee, who praised the idea and the administration of the city league, saying the high school committee was pleased to be able to tender use of the high school gym. to the league for clean sports competition between boys of so fine a type.

He told of the tremendous growth of basketball in the mid-west and said he drove twenty miles to see a game when he was out there on a visit recently, only to find the doors of the hall closed and a line stretching a block or more seeking admittance in vain.

Professor Humphrey said the English insist that they are in sports not to win, but merely for the joy of playing, but that England had shown its pique as a loser by moving to abolish the Olympic games after the British had been worsted in that competition.

Dr. Vincent Lacava of the high school committee, who was introduced by Toastmaster Ladd as a man largely responsible for the high school being available for the league games, endorsed the league plan and said he would be glad in the remaining two years of his term as a committeeman to do everything possible to further the purpose of the city league.

The Rev. John J. Ambot, pastor of the Lithuanian Holy Trinity church, whence came the championship team, said he had attended practically every game and that clean sportsmanship had been the order. He said such

little unpleasantness as might have cropped out in the heat of battle was forgotten now, as shown by the fact that victors and vanquished were dining together.

Albert W. Keane, sports editor of the Courant, and Arthur B. McGinley, sports editor of The Hartford Times, congratulated the winning team and the Co-ops as well for their fine play throughout the season.

Captain Mazotas gave a brief history of the Knights' season and Captain Perednia spoke for the Co-ops.

Supervisor of Recreation Dillon said he believed the league a fine thing as proving ground for good citizenship of the future.

George H. Hollister, superintendent of parks, said the park department is anxious to supply clean recreation for all who seek it in Hartford, whatever their age. He thought this league one of the best agencies to that end.

Mr. Hollister presented medals to the Co-ops.

Benjamin Golding, manager of the Kay Jewelry company and formerly a well known basketball player, presented a handsome silver cup to the championship Knights. He took occasion to predict that abolition of the dribble will make basketball a faster and better game in every way, eliminating stalling.

He said the Kay company would be willing to offer a like trophy next year.

After the K of L quartet had rendered a few popular selections, the banquet was brought to a close and with it the basketball season of 1927.

ZOSĖ JURGAITĖ

Chicagiečių numatoma į L. Vyčių Centro Raštininkė. Dabartinė "Giedrininkų" rašt., Šv. Kazimiero Seserų Akademijos Rėmėjų rašt., ir auklėtinė. Liet. Vyčių 13-tos kp. korespondentė. "Vytyje" pasirašo "Omega."

Savo pastangomis užlaiko seną močiutę ir leidžia brolių į kunigus.

DIDŽIOJO OFISO TEL. YARDS 1741 IR 4040
Simpatiškas, Mandagus, Geresnis ir Pigesnis Už Kitų Patarnavimas

J. F. EUDEIKIS CO., PAGRABŲ VEDĖJAI

DIDYSIS OFISAS: 4605-07 S. HERMITAGE AVENUE
Skyriai: 4447 S. Fairfield Ave. 4904 W. 14th St., Cicero
Tel. Lafayette 0727 Tel. Cicero 8094

PHONE BOULEVARD 0900

AL. P. LYONS, Man. Director

PEOPLES THEATRE

47th Street, Just West of Ashland Ave.

AUGMENTED ORCHESTRA SUPREME

THE PEOPLES GRANDEUR & SUPERB ENTERTAINMENT ARE UNRIVALED

TWO SHOWS DAILY:

First Show 7 to 9 P.M. Second Show 9 to 11 P.M. Doors open at 6:30 P.M.
Saturdays, Sundays and Holidays—Matinees, and continuous from 2 to 11 P.M.

"IT PLEASES US TO PLEASE YOU"

Phone Lafayette 2584

THE VILIJA CO.

COAL, WOOD AND ICE

Mes Patenkinam Visus

3700 SOUTH SPAULDING AVE., CHICAGO

W. J. STANKUNAS

FOTOGRAFAS

Vestuvių, Grupių ir Šeimynų
Mūsų Speciališkumas.

3315 South
Halsted St.

Tel. Yards 1546

Res. Tel.

Beverly 2300

Phone Boulevard 6369

P. CONRAD STUDIO ART PHOTOGRAPHER

Nuimu laidotuves, vestuves, šeimynines grupes, mažus vaikus, pirmos komunjijos grupes ir atskirus asmenis.

3130 S. HALSTED ST.

Telephone Cicero 39

GRANT WORKS PHARMACY

JOHN MALAKAUSKAS, Sav.

LIETUVIŠKA APTIEKA

Pirmos Kliasos Patarnavimas ir Žemiausios Kainos.
4847 WEST 14th STREET, CICERO, ILL.

New City Coal Co.

2141 West 47th St.

Kokybė ir Patarnavimas nuo 1895

Tel. Lafayette 0567

Kas Klausia-Tas Neklysta

Klaus. Kur ir kelintais metais Suvienytose Valstijose buvo įvesta pervežimas krasos (pačto)?

Ats. Pirmasis pervežimas pačtos iš vieno miesto į kitą prasidėjo iš New York'o į Bostoną Sausio (January) 1, 1673. Buvo vežama su arkliais.

Klaus. Koks gyvulis negeria vandens?

Ats. Pietų Afrikoj gyvenantis gyvulis antelopas niekuomet negeria vandens, jis drėgnumo pagauna į save su maistu, kuriuomi maitinasi.

Klaus. Koks apskritys (county) Suv. Valstijose turi daugiausia gyventojų?

Ats. Apskritys (county) Cook, Illinois valstijoj, kuriame randasi ir Chicagos miestas, turi daugiausia gyventojų. Cook apskr. (county) turi 3,500,000 gyventojų.

Klaus. Kokioj pasaulio dalyj randasi aukščiausia iškila (kalnas)?

Ats. Himalajų kalnai Kinų (China) Indijoj aukščiausi.

Klaus. Kada buvo padirbtas pirmas pianas?

Ats. Pirmas pianas buvo padirbtas italo Paliarino, 1598 m., ir pavadintas pianoforte; vienok nebuvo užtektinai tobulas. Antras padirbo Bartolomeo Christofori, 1709 m. Jis žymiai pagerino, sutaikė balsus, pridėdamas mažus kujelius (hammers), kurie užgaudami striūnas (strings) išduoda tyrą, minkštą balsą.

Ques. Why is LB. the symbol for POUND as a unit of weight and £ for the unit of English currency?

Ans. The symbols LB. and £ stand for Libra, the Latin for "pound."

Ques. The page of a book is also called a "leaf." Can you tell me why?

Ans. The reverse and obverse pages of a book are still called leaves because before the invention of paper the leaves of certain plants were used to write upon. The term "folio" is derived from the root folium, a leaf. There are still extant many old manuscripts written on palm or other leaves.

Ques. What is meant by the expression, "A Roland for an Oliver"?

Ans. Roland and Oliver were the two most famous of Charlemagne's knights. Their legendary exploits are so similar that it is difficult to distinguish them. The two met in single combat and fought for five consecutive days with neither gaining advantage. The expression has come to mean a blow for a blow, or tit for tat.

Ques. What is the weight of the "Statue of Liberty"?

Ans. 450,000 pounds, or 225 tons.

Šurum-Burum

How must you know that sweet is sweet,

If you don't taste the bitterness.
You must understand the misery
So that you could appreciate the happiness.

Gėlė Miškų.

š š š

Neturi mielaširdystės.

Ubagas (ponui).—Gerasis pone, su-
sėlpk mane.

Ponas.—Neturiu pinigų.

Ubagas.—O man rodos, ne pinigų
neturi, tik mielaširdystės.

š š š

Know Any Others?

There is a word in the English
language the first two letters of
which signify a male, the first three
a female, the first four a great man
and the whole a great woman. The
word is "Heroine."

š š š

Vyčiai, džiaugkitės ir linksmitės,
"Draugas" susimylėjo ir pažadėjo
duoti ištobulintus vadus "sweet six-
teen," nes forty netinka. Ar ne fine
trikasas? Half past 40.

š š š

Kearnyite.—Where I come from,
they're so tough they chew spikes
and spit railroads.

Harrisonian.—That's nothing, the
street I live on the further up you
go the tougher they get, and I live
in the last house on the top floor.

Juokdarys iš Harrisono

š š š

Kas nežinote skirtumo ir prasmės
tarp "vadovaus" ir "dalyvaus", tai
klauskite "Darbininko." Jis mano,—
jei tas ant nenaudos "Vyčių" Ekskur-
sijai, tai skirtumo nėra. O ką tamsta
manai? Klaustukas.

š š š

Hurrah! Visi karjeristai, diktato-
riai, aferistai, moonshino mėgėjai,
batlaiziai, non-iniciatoriai, skverno-
knypkiai, demagogai, marš per ply-
šius į "Vyčių" seimą! Nugalėkite
jaunas, pasišventusias Tautai ir Baž-
nyčiai sielas. Lai Vyčiai iškrinka, o
tada gaudysime po vieną.

Šnipšt.

š š š

Nu, nu, nu, "geradariai." Ar ne-
apsigausite? Atminkite, jog Vyčiai
turi Meilės Dievo ir teisybės dovanėlę.
Vargiai kitokius brizgilus priims. O
jau veidmainystės, tai netraukite nė
iš rankovės. Advisor.

š š š

Ačiū "Drauguti", kad Vyčiam ati-
duodi 20 metų mergaites ir 40 metų
vaikinus. Suprantama, pirma turėsit
apevdyt. Esu 14 metų, prašau bal-
suoti už mane. Nuvesiu Vyčius, kur
liepsite. "Trokštąs" puikybės.

š š š

Wrong Number.

"What is free love, father?"

"There's no such thing, sonny."

Alex. Krencius

GENERALIŠKAS

Namų Statymo Kontraktorius

1418 S. 50th CT., CICERO, ILL.

A. F. POCIUS

Expert Watch Repairing

Dealer in Diamonds, Jewelry,
Watches, Wedding Rings, etc.

4930 W. 14th St., CICERO, ILL.

Phone Canal 2655

To brighten your home with beautiful portraits, have them taken at

C. J. PANSIRNA

ART PHOTOGRAPHER

Calls on request to all parts of the city.

1901 SOUTH HALSTED STREET, CHICAGO, ILL.

Telephones: Lafayette 6179-6174

"The House of Square Dealing"

BAY STATE LUMBER CO.

LUMBER and MILLWORK

2108 TO 2128 W. 47th ST.

CHICAGO, ILL.

Telephone Lafayette 0882

BEN THE CLOTHIER

B. PASZKIEWICZ, Sav.

Mūsų krautuvėj visuomet užlaikoma drapanos ir
visoki vyriški aprėdalai sulig vėliausios mados.

1823-25 W. 47th St.

Chicago, Ill.

V. M. STULPINAS & CO.

ATSTOVAUJA VISAS LAIVŲ LINIJAS.

Parduoda laivakortes ant visų laivų,
ir ant visų laivų plaukiančių tiesiog

Į KLAIPĖDĄ

Žemos Kainos, Geriausias Patarnavimas. Parūpina
Pasportus, Pargryžimo Permitus ir Farmerių Affi-
davitus, bei kitokius reikalingus dokumentus.

Rašykit arba kreipkitės pas:

V. M. STULPINAS & CO.

3255 S. Halsted St.

Chicago, Ill.

Notary Public

Yards 6062

BALTIKO AMERIKOS LINIJA

OFICIALĖ LINIJA

Lietuvos Vyčių Drg-jos

PRANEŠA, KAD DIDŽIAUSIA EKSKURSIJA ŠI META IVYKS

Laivu "LITUANIA" iš New Yorko Birželio 14

TIESIAI Į KLAIPEDĄ

Tie kurie negali pasinaudot viršminėta VYČIŲ ekskursija, turi dar vieną progą išvažiuoti STAČIAI Į KLAIPEDĄ šią vasarą su "NAUJIENŲ" iš Chicagos, ar BALTUŠKOS iš Wilkes-Barre, ekskursijomis, laivu

"LITUANIA"

19 Liepos-July, 1927

Važiuokit šį pavasarį į Lietuvą su Amerikos lietuvių jaunimu, kur jaunimas ten gyvumas, ten smagumas. Išpildykit tos širdies troškimus, pamatykit savo tėvynę, brolius, seseris ir gimines.

Ką akimis žmogus pamatai, tai amžinai neužmiršti.

Kainos stačiai į Klaipėdą:	Kainos į Klaipėdą ir atgal:
Trečia kliša\$107.00	Trečia kliša\$181.00
Turistine trečia 117.00	Turistine 196.00

Revenue Tax ir Head Tax Atskirum.

Aukščiau minėtos ekskursijos reikalais kreipkitės į vietinį agentą:

Paul Baltutis & Company, 901 W. 33rd St., Chicago, Ill.
 Central Mfg. District Bank, 1112 W. 35 St., Chicago, Ill.
 John P. Ewald, 841 West 33rd Street, Chicago, Ill.
 S. L. Fabian, 809 West 35th Street, Chicago, Ill.
 Vincent Milasewicz, 1723 West 47th St., Chicago, Ill.
 "Naujienos," 1739 South Halsted Street, Chicago, Ill.
 Frank L. Savickas, 726 West 18th Street, Chicago, Ill.
 V. M. Stulpinas & Co., 3311 S. Halsted St., Chicago, Ill.
 Universal State Bank, 3252 S. Halsted St., Chicago, Ill.
 John J. Zolp, 4559 South Paulina Street, Chicago, Ill.

BALTIC AMERICAN LINE, 120 N. La Salle St., Chicago, Ill.

Žiemos Metu ir Ankstyvame Pavasary TRINER'S Gold Tablets

TRINERIO TABLETAI yra tikriausios gyduolės nuo visokių persišalimų, t u o l a b i a u, kad jos nedaro ant širdies jokio blogo efekto, bet priešingai, tam organui duoda progą atgauti savo normalį stovį.

TRINER'S COUGH SEDATIVE (Trinerio Kosulio Malšintojas) turėtų būt vartojamas sykiu su Trinerio Tabletėmis, ir yra labai patartina jas gargaliuoti sykiu su Triner's Antiputrin.

TRINER'S BITTER WINE (Trinerio Kartusis Vynas) yra geriausias vaistas del šio sezono. Jis išvalo vidurius ir užlaiko juos švariai, gaivina kraują, sutvirtina visą sistemą ir priduoja reikalingiausių s p ė k ų, idant galėtumet tinkamai kovoti su užpuolančiom ligom.

Visose vaistinėse. Negalint gauti vaistinėse, rašykit tiesiai pas:

JOSEPH TRINER CO.

1333-1345 S. Ashland Ave.

CHICAGO, ILL.